

chovat 2 krávy. Na své živnosti
zkažený.

Šimon Merunka - měl 24 str. polí, osíval na zimu 4 str., na jaro 5 str., mohl chovat 1 jalovici, 1 svini

Jiřík Dolejší - měl 24 str. polí, na zimu 3 str., na jaro 4 str. - 2 jalovice, 1 svini.
Na živnosti zkaženej.

Jiřík Koreček - měl 24 str. polí, na zimu 4 str., na jaro 3 str. - 2 krávy, 1 svini plemenici. Na živnosti zkaženej.

Václav Bosáčku - měl 18 str. polí, na zimu 3 str., na jaro 2 str. - 1 kráva
Na živnosti zkaženej.

Jan Horský - měl 18 str. polí, na zimu 3 str., na jaro 2 str. - 1 kráva
Na živnosti zkaženej.

Stavení rozbořený a pustý :

Selský :

Doležalovský - bylo u něho kdys 90 str. polí, nyní zbylo jen místo.

Jiribíkovský - bylo kdys 90 str. polí

Jansovský - bylo kdys 90 str. polí

Sojovský - bylo kdys 90 str. polí

Chalupnický :

Kuklovský - bylo u chalupy kdys 24 str. polí

Kirpachovský - bylo u chalupy kdys 24 str. polí

Cermákovský - kdys 24 str. polí.

Poněvadž téměř všichni na živnosti zkaženi jsou, potahují se také p. 6. Item dvůr hamfestní. R. 1654 jej držel Jan Rydle - 144 str. polí, 50 str. na zimu, 46 str. jaro. Mohil chovat 4 potahy, 10 krav, 12 jalovic, 360 ovcí, 24 sviní.

Tereziański
katastr.
1713

a vlády císařovny Marie
Terezie vznikl první kata-

str v Čechách, nazvaný podle vládnoucí panovnice tereziańským katastrem. Je to podrobný popis panské, poddanské nebo dominičánské půdy (t.j. půdy, obhospodařované robotou poddaných, nebo zaměstnanci panského dvora.) Ke katastru jsou připojeny i důchody, plynoucí vrchnosti z různých hospodářských podniků - lihovarů, pivovarů, papíren... Podle udaného přiznání byla i vrchnost vyměrována daň-kontribuce, čímž bylo zmíšeno výsoštěné právo vrchnosti, tak silně a dlouho hájené, že panská půda nemusí být udaněna. Podobné přiznání o svých příjmech museli sestavit i faráři, když v „přiznávací tabelli“ vyháčili svůj osobní příjem i příjem celého ráduší, kolik filiálních kostelů jest k faře připojeno, jaký užitek z nich, příjem ze železnych krm a podobně.

V době revizitace byly popsány všechny grunty v obci s udáním, kde držel grunt roku 1654, roku 1712 a roku 1728. Byl udán počet kusů dobytku, který hospodář mohl držet, počet polí a luk, jejich výměra s udáním místa a polohy, kde pozemky leží (pomístná jména). Pole jsou rozdělena na tři jakostní třídy (classy) - dobré, střední a špatné. V luke

je udána i jejich výnosnost, kolik se k nich sklíří sena nebo otavy na vozky dvou nebo čtyřspřežní.

Tereziański katastr naší obce, podobně jako katastry v celých Čechách je uložen v Ústředním státním archivu v Praze na Hradčanech pod znakem 1691.

Na titulním listě čteme nápis:

Bekannte Fasse, die zur König-Kourzimter Kreis gelegen -
Herrschaft Wynorsk und gehörigen
Dörfern

Obec Winary

1654

1713

Jiří Lycovský držel
90 str. polí

Václav Skalník měl 6kusů
polí, k toho 20 str. dobré,
14 str. prostřední a 27 str.
spatné jakosti. Ležela
v místech „U poštovní cesty“
„U Chvalský cesty.“
Louky neměl.

Václav Hlaváček, chalupník
jemuž byly od tohoto statku
pole přidané a to 3kusy,
k toho 13 str. dobré,
13 str. střední. Ležela
„U Satalický cesty“
„U Chvalský cesty“, „U chalupy“. Louky neměl.

Grunt Doležalovský
při něm 90 str. polí

Pavel Sláma měl 3kusy
polí, k toho 12 str. dobré,
10 str. střední. Ležela

1654

1713

u Satalic, „Na struhách“, „U loutky“

Grunt Sojovský měl
90 str. polí

pustý. Šimon Šimků
měl 4 kusy polí - 35 str.
dobré, 26 str. střední.
Ležela u Počernic, „U
poštovní cesty“, „
Pod Satalicí.“
Vinařský senkyň držel
z toho gruntu 2 kusy po
15 - 11 str. špatně jakk.
Jinou část pozemků
Barbora Bylická a Vá-
clav Hlaváček po 1 kusu
polí. Ležela „U satalic-
kých polí“, „U pošt. cesty.“

Ivan Barcal držel 16 str.
špatně jakk. Ležela „U
satalických polí.“
Druhý Pavel Sláma měl
7 kusů polí - 20 str. dobré,
11 str. špatné. Ležela
u Satalic, „U předleží-
kých luk“, „Na homolce“,
„Proti mlýnu.“

Martin Kubant měl 24 str.
polí, na zimu 5 str.
na jaro 2 str.

Řehoř Tyrichter, chalup-
ník držel 2 kusy polí -
8 str. dobré, 9 str. střed.
Ležela „U vinařice“,
„Na struhách.“

Urbanovský grunt měl
24 str. polí - na zimu
6 str., na jaro 6 str.

Pavel Podlacký měl 6
kusů polí - 9 str. střední,
11 str. špatné. Ležela
„Proti vrchnostenskému
mlejnu“, „U silnice“ ...

1654

1713

Šimon Meruňka držel 24 str. polí	Václav Horák měl 4 kusy polí - 8 str. dobré, 1 str. střední, 6 str. špatné j. Ležela, „U pražské siln.“ „U vsi“, „U předletické louky“, „Na homolce“.
Jiří Dolejší držel 24 str. polí - na zimu 3 str. na jaro 2 str.	Jakub Veselý měl 4 kusy polí - 10 str. dobré, 1 str. střední, 6 str. špatné. Ležela, „U pražské siln.“ „U předletické louky“ „Na homolce“.
Jiří Koreček měl 24 str. polí - na zimu 4 str., na jaro 3 str.	Bartoň Byšický držel 4 kusy polí - 7 str. dobré, 5 str. střední, 3 str. špat. Ležela, „Pode vsí“, „Za ko- várnou“, „U travního vrchu“, „U necek“. Louky neměl.
Václav Bosáček měl 18 str. polí - na zimu 3 str. na jaro 2 str.	Jakub Šimůnek měl 9 kusů polí - 14 str. střední, 2 str. špatné. Ležela „Za kovářem“, u Chval, „U Satalické cesty“.
Jan Horšický měl 18 str. polí - na zimu 3 str. na jaro 2 str.	Jakub Sokol, chalupník měl 4 kusy polí - 9 str. dobré, 5 str. špatné. Ležela, „U poštovní cesty“, u Počernic, „U předletic- ké louky“.
Karlovský grunt	pustý. Matěj Kukla měl 5 kusů polí - 5 str. dobré, 5 str.

1654

1713

	střední, 8 str. špatné. Ležela, „U poštovní siln.“ „Na struháči“, „U vrch- nostenské zahrady“ „U předletické lousky.“
Čermákovský grunt	pustý. Václav Chalupa měl 4 kusy polí - 5 str. střed. 3 str. špatné. Ležela „Pod vesnicí“, „U píšťovny.“

Vinor - počet hospodářů : 18 - polí : 681 str.
 Dle rozlohy orných polí
 od 5 do 15 strychů - 1 osoba
 od 15 do 30 str. - 6 osob
 od 30 do 60 str. - 7 osob
 přes 60 str. - 4 osoby

Letňany - počet usedlíků : 9
 polí celkem - 844 str.

Třeboradice - počet usedlíků : 11
 polí celkem - 957 str.
 luk - 28 str.

Radonice - počet hospodářů : 17
 polí celkem - 1

Kostomlátky - počet hospodářů : 4
 polí celkem 183 str.

Podolánky - počet hospodářů : 1 - 62 str.

Rbel - počet hospodářů : 20
 polí celkem - 558 str.

Satalice - počet hospodářů : 5
 polí celkem - 300 str.

Celkem bylo na vinorském panství 89 hospodářů,
 4506 strychů polí a 33 strychů luk.

Ve Vinorji byl 1 kovář, 1 kolář, 1 švec - ve
 fassi 1 učitel. Části poddanských pozemků bylo
 použito ke zřízení velkého vinor. rybníka a pan-
 ského dvora, část svedena k pan. dvoru v Letňanech.

Celkový stav dobytka ve Vinorji: 18 koní, 3 voli, 23 krav, 13 jalovic, 18 sviní.

Josefinský katastr

1780

řeti knihou, vřízenou
pro všechny obce v

Čechách je katastr císaře Josefa II., zvaný též Josefinským katastrem. Vznikl na rozkaz císaře, který svými dekrety měnil podmínky života lidu, omezoval svévoli panstva i církve a zlepšoval státní vřízení. Nařádil přesný postup, podle něhož se mělo s prací na katastru začít. pracovat. Do doby založení josefinského katastru - t.j. do r. 1780 neexistovala popisná čísla domů, ani čísla pozemků. Pouze za Marie Terezie byly ke statistickým účelům číslovány grunty. Do r. 1780 byla označována stavění přibližnými údaji o místě, kde stála, na příklad „pole Jana Urbana, ležící mezi pánskou loukou a polem obecním“, nebo „návesní chaloupka Jana Marka na obecním místě stojící“. Teprve josefinský katastr určil pro každé stavění popisné číslo (C.p.-
číslo Constr.) a pro každý pozemek topografické číslo (Nro top. - čís. parc.). Před tím byly domy v městech označovány domovními známeními - obrázci, sgrafity, plastikami, které nahrazovaly pozdější popisná čísla. Uvedlosti na venkově nesly jméno prvního známeleho držitele gruntu.

Josefinský katastr přehlíží neplodnou půdu - cesty, silnice, příkopu... Rok založení tohoto katastru je v jednotlivých obcích různý, protože práce na něm trvaly 4 roky.

Uvádí číslo pozemku, jméno držitele gruntu, polí a luk, druh pozemku (pole, luka, lada...).

výměru pozemku na jítra a sáhy s udáním výnosu pšenice, ovsy, ječmene a žita na měřice, počet luhů s výnosem sena a otavy na centýře, výměru lesa s výnosem dříví měkkého a tvrdého na sáhy.

Často je několik obcí spojeno v jeden celek - v jednu obec katastrální k ní které byly přidány okolní menší obce. Komisaři, vyslaní do obcí, si celý katastr rozdělili na hony, polohy (položení) nebo flury k označení místa, o kterém v zápisu šlo. Za názvy těchto poloh byla vybrána místní jména, po staletí užívaná.

Pozemky byly měřeny ověřenou latí nebo řetězem, dlouhým 10 vídeňských sáhů. Lat měřila 1 sáh. Vyměřené pozemky byly zapisovány do katastrálních archivů v přítomnosti rychtáře, dvou konšelů a zástupce vrchnosti. Konsele, přítomní zápisu, byli nazýváni „vejchozý“. Výkon všech osob, zúčastněných denně, byl při ukončení práce v kalendářním dni podepsován.

Original josefiuského katastru naší obce je uložen v Národním státním archivu v Praze na Hradčanech pod knačkou 2395.

Na titulním listě je nápis :

Karlovarský kraj	Panství Vinař
Obec Vinař	
s připojenými vesnicemi Podolánky, Kostomlatky a Cvrčovicí	

1780

Katastrální obec Vinař byla rozdělena na 442 parcel, z nichž Vinoř náležela topografická čísla 1 až 266, Podolánkám 267 až 306, Kostomlatkům č.č. 307 až 370 a Cvrčovicím č.č. 371 až 442.

Katastrální obec vykazuje tyto údaje :
Počet - 918 jiter 1115 čtverečních sáhů
s výnosem : pšenice 3929 měřic

		žita 9760 měřic, ječmene 9684 měřice a ovsa 3263 měřice
Luk	-	73 jiter 1335 čtv. sáhů s výnosem
Lesa	-	479 centů sena a 234 centů olaty
		42 jiter 513 čtv. sáhů s výnosem
		18 sáhů měkkého a 234 sáhů tvrdého dříví.

Každodenní práci na katastru podpisovali Jiří Panačka, vinorůšský rychtář, Vojtěch Nauše, konsel a Jan Řepka, konsel.

Vinorůš byla rozdělena na 11. položení:

I. položení
Místní plac obce Vinařské, zvaný

V obci se nenachází žádný užitečný plac, toliko náves sluje.

II. položení
„Ra vsí“ nazvaný

Začíná od brandejské silnice až na hranice podolánské a po těch vlevo hranicích až po cestu předletickou a tou cestou zpátky až do vsi.

III. položení
„K Ctěnicku“ nazvané

Začíná mezi cestou předletickou a ctěnickou přes letňanskou na hranice ctěnické a po těch hranicích až kase na cestu ctěnickou ke vsi.

IV. položení
„K Ctěnicku“ nazvané

Běží ode vsi mezi ctěnickou cestou a brandejskou silnicí po hranicích gbelšských až na silnici a po té zpátky ke vsi.

V. položení
„Ke Gbellu“ nazvané

Táhne se od vinorškého zámku po silnici pražskou vlevo až k Gbellské hranice, pak po straně k mostku, odtud po struhách vlevo až ke vinarským bažantnicím.

VI. položení
„Na struhách“ nazvané

Začíná u louky pod zámkem po struhách ke Gbellu, vlevo až na hranice gbellské, odtud až na satalickou cestu a pak vedle háje cestou ke Vinaři až k louce pod zámkem.

VII. položení
„K zámkem“ nazvané

Začíná za zámkem a jagerhausem po stráni nad loukou vpravo a pod velký dolík vlevo až ke bažantnici až na cestu nebo silnici od Satalic ke Radonicím.

VIII. položení
„Nad Satalicí na cestě ke Gbellu“ nazvané

Začíná nad Satalicí u pole Jiřího Janatky po hranicích na silnici pražskou vlevo, pak po silnici až na hranice gbellské a po téch rase do cesty satalický vpravo.

IX. položení
„Nad cestou satalickou“ nazvané

Táhne se po hranicích satalických až na hranici radnický, k počernický cestě a ke Vinaři.

X. položení
„Ka farskou zahradou“ nazvané

Račiná mezi cestou brandejskou a pod dolejší bařantnicí mezi stráněma až na hráz velikého rybníka, pak mezi stráněma jenštejnským a pod polem Václava Tučka a hraniče u louky čtěnické.

XI. položení
„V voburkách“ nazvané

Račiná pod kostelem, u hranic radonických nad Vinaří, pak mezi cestou od Vinaře k Jenštejnmu, pak po cestě od Vinaře k Radonicím až k velkým dolíkům, pak po velkých dolíkách až kase ke vsi a k cestě vinařské na hrázi.

V místním place obce Vinaře stály r. 1780
usedlosti těchto poddaných osob:

- č.p. 1 - Jan Janatka, chalupník
- č.p. 2 - Jan Mašek, kovárna
- č.p. 3 - Jakub Müller, chalupník
- č.p. 4 - Jan Nedvíděk, chalupník
- č.p. 5 - Karel Jandl, chalupník
- č.p. 6 - Josef Nemeček, chalupník
- č.p. 8 - Václav Mikšovský, chalupník
- č.p. 9 - farška chalupa a zahrada
- č.p. 11 - Jan Kuttla, chalupník
- č.p. 12 - Josef Reiterhammer, chalupník
- č.p. 13 - obecní pastouška
- č.p. 14 - Tomáš Müller, chalupník
- č.p. 15 - Jan Šrp, chalupník
- č.p. 16 - fara
- č.p. 17 - Jan Pivonka, chalupník
- č.p. 18 - Jan Antoš, chalupník
- č.p. 19 - Václav Šimma, chalupník

- čp. 20 - Josef Müller, chalupník
 čp. 21 - škola
 čp. 22 - Václav Antoš, statek
 čp. 23 - Matěj Triner, statek
 čp. 24 - Václav Byšický, statek
 čp. 25 - Jan Rejká, statek
 čp. 26 - Josef Košťelecký, statek
 čp. 27 - Jan Klíčner, chalupník
 čp. 28 - Matěj Simůnek, chalupník
 čp. 29 - Martin Novák, chalupník
 čp. 30 - Matěj Junek, chalupník
 čp. 31 - Jan Metelka, chalupník
 čp. 32 - Josef Černý, chalupník
 čp. 33 - Václav Janatka, chalupník
 čp. 34 - Jindřich Malý, statek
 čp. 35 - Václav Janoušek, statek
 čp. 36 - Jan Malina, chalupník
 čp. 40 - Vojtěch Nauše, statek
 čp. 41 - Eva Schneidrová, chalupnice
 čp. 42 - Jindřich Janatka, statek
 čp. 43 - Leopold Vyhnanek, hospoda
 čp. 44 - pašský mlejn drží
 Václav Roztočil
 čp. 45 - Jan Janoušek, chalupník
 čp. 46 - Václav Marek, chalupník
 čp. 47 - Jan Lyncík, chalupník
 čp. 48 - Jan Chalupa, chalupník

Farní kostel bez popisného čísla, čís. parcely - 13.
Okolo kostela malý křížov pod Nrem top. 14.

A) vrchnost držela v obci celkem
562 jíter 1090 čtv. sáhů

B) vinoršké ráduši

Nro top. 86 - pole ke kosteliku v nájem
dane na vsi u brandejs. strany -
2 jítra 1258 čtv. s.

N.čís.		jíter	čtv. sáhů
87.	farské pole za vsí	4	523
148	pole farské přes cestu polní	8	1395
221	farské pole u satalských hranic	7	1270
231	zádušní vinařské pole u kříže k Radonicí	14	311
235	zádušní vinař. pole u hranic	5	209
236	k fáře vinař. patřící pole až k Satalicím u lesní cesty	33	1176
245	záduš. vinař. pole u polní cesty	4	386
247	farský pole vinař. u silnice	9	262
258	školní pole vinař. od silnice až k louce	4	125
264	školní pole ke kostelu vinař. patřící pod rybníkem	1	307
<i>celkem</i>		71	822

C) círí příslušníci ze Satalic (v počtu 11), z Čebel
(v počtu 2), z Radonic (v počtu 3) a z Podolánky
(v počtu 2) drželi v katastru Vinoře celkem
66 jíter 631 čtv. s. půdy

D) usečníci podle ročních pozemků :

Č.čís.		jíter	čtv. sáhů
34.	Jindřich Malý	34	1493
42.	Jiří Janatka	31	751
24.	Václav Byšický	27	195
22.	Václav Antoš	22	484
26.	Josef Kostelecký	20	946
40.	Vojtěch Nauše	20	442
15.	Jan Srp	19	91
23.	Matěj Triner	18	1440
8.	Václav Mikšovský	18	26
35.	Václav Janoušek	15	59

č. pop.		jíter	čtv. sáhu
43.	Leopold Výhnanek	13	452
33.	Václav Janatka	13	331
25.	Jan Řepka	12	1 145
1.	Jan Janatka	10	399
32.	Josef Černý	8	1 470
7.	Josef Němcék	7	1 428
18.	Jan Antoš	7	1 318
20.	Matej Šimunek	7	1 087

*Stabilní
katastr.*

1841

I letech 1840 - 45 vznikl v Čechách t. r. v. stálý čili stabilní katastr. Pracovali na něm úředně zkoušení zeměměřiči, jest ke všech u nás založených katastrů nejpřesnější. Udává popis parcel, výměru neplodné půdy, lesů, luk, cest, pěšin.

Originál stabilního katastru naší obce je uložen v Ústředním státním archivu v Praze na Hradčanech pod značkou Kourimský kraj Nro 432. Na titulním listě je nápis :

Provins Böhmen	Kaurzimer Kreis
Original	
Grundparzellenprotokol der Gemeinde Winarr	
Im Kaurzimer Kreis	Steuerbezirk Winarr
1841	

Obec byla rozdělena na 361 parcel, ležících v místech, kde se říkávalo „Místní plac“ - „V Podlánkách“ - „Na dlouhéjch“ - „Na oddních“ - „Na hrušiště“ - „Les“ - „Bařantnice“ - .

Roku 1841 bylo ve Vinohrádkách 80 popisných čísel.

Rozdělení obce podle druhu pozemku:

	jiter	čtver. sáhu
pole	888	1 064
pole se stromovinou	6	549
louky	41	432
zahrady obecné		202
zahrady ovocné	22	1 142
pastviny	18	570
pastviny s ovoc. stromy	11	702
pastviny s křovím	4	80
les	29	28
neplodná půda	27	421
stavební parcely	10	1 529
<i>celkem</i>	1 070	625

Obyvatelé Vinohrádek r. 1841

Čís. popisné

1. Víkuš Josef, domkář
2. Mašek František, kovář
3. Kožel Jakub, domkář
4. Rosová Barbora, domkářka
5. Kvisová Kateřina, domkářka
6. Urban Jan, domkář
7. Srba Jan, chalupník
8. Mikšovský Josef, čtvrtsedlák
9. Jandoušek Jan, domkář
10. Prodiářka Josef, domkář
11. Tomek Matěj, domkář
12. Šimáček Václav, domkář

13.	Manžel Jan, domkář
14.	Nedvíděk Václav, domkář
15.	Srp Josef, čtvrtsedlák
16.	fara
17.	Tichý Václav, domkář
18.	Makovec Antonín, domkář
19.	Michalec František, sedlák
20.	vrdinostenská budova
21.	škola
22.	Pokorný Josef, čtvrtsedlák
23.	Putz Karel, sedlák
24.	Bubeníček Matěj, sedlák
25.	Hrabě Martin, půlsedlák
26.	Cejka Josef, čtvrtsedlák
27.	Klifner Jan, domkář
28.	Karoušek Petr, domkář
29.	Patras František, domkář
30.	Bubeníček František, domkář
31.	Metelka Jan, domkář
32.	Fojt Jan, chalupník
33.	Šebek Tomáš, domkář
34.	Výkuk Josef, domkář
35.	Černý Antonín, čtvrtsedlák
36.	Douša František, domkář
37.	vrdinostenský dvůr
38.	vrdinostenský zámek
39.	vrdinostenský radíradní dům
40.	Náuša Jan, čtvrtsedlák
41.	Kitek Josef chalupník
42.	Svestka Antonín, sedlák
43.	Karoušek Petr, domkář
44.	Charvat Karel, dominik. mlynář
45.	Pokorný Jan, domkář
46.	Becvářová Anna, domkárka
47.	Línek Matěj, domkář
48.	Srp Josef, domkář

49.	Lánský Václav, domkář
50.	Fojt Jan, domkář
51.	obecní domek
52.	Pokorný František, domkář
53.	Loebl Jan, domkář
54.	Beran Josef, domkář
55.	Dufek František, domkář
56.	Antoš Václav,
57.	Vogelschmidt Václav, domkář
58.	Machač Josef, domkář
59.	Jandečka František, chalupník
60.	Egert Václav, domkář
61.	Linhart František, domkář
62.	Janáčka František, domkář
63.	Vostrovský Václav, domkář
64.	Nohejl František, domkář
65.	Kouba František, domkář
66.	Kostelecký Josef, domkář
67.	Linck Václav, domkář
68.	vrchnostenský dům
69.	Vodvářková Katerina, domkárka
70.	Sindelář Václav, domkář
71.	Musil Jan, domkář
72.	Janoušek Václav, domkář
73.	Hora František, domkář
74.	Adamec František, domkář
75.	Koudela Pavel, domkář
76.	Chvala Jan, domkář
77.	Černý Josef, domkář
78.	Janáčka František, domkář
79.	Valter Jan, domkář
80.	Urban Kašpar, domkář

K

Popis hranic obce

1841

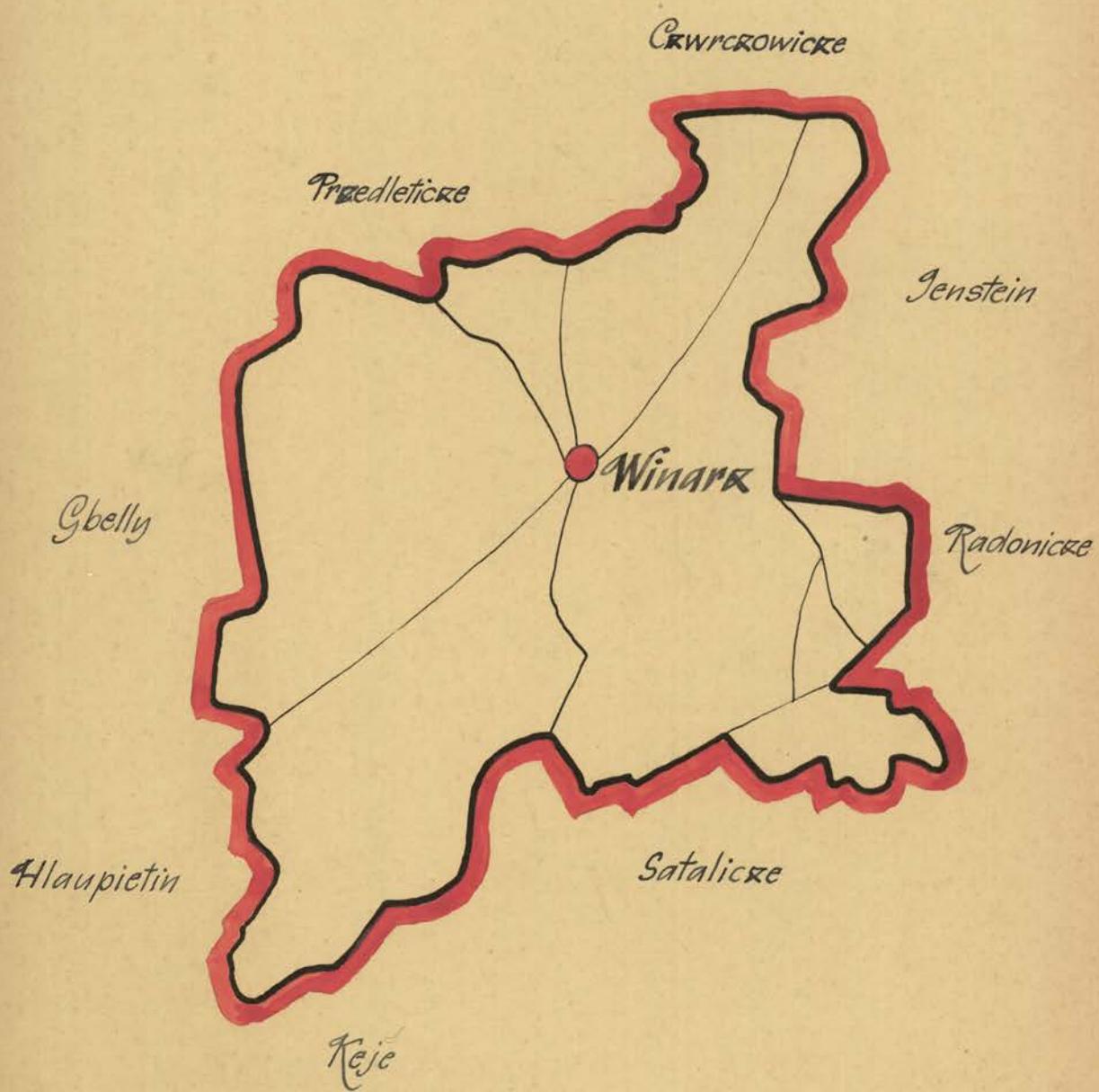
Dyž byl v letech 1840 - 45 v Čechách založení stabilní katastru, bylo nutno přesně vymezit hranice každé obce. Bylo to provedeno zvláštním protokolem, podrobně popisujícím hranice obce na podkladě měření vzdáleností na kroky. Protokol sestavovali úředníci, většinou dobré neznaли českého jazyka, kteří si vypomáhali německými slovy. Popis hranic je sepsán dvojjazyčně. Arch papíru byl složen po výšce na polovici a psáno na levé straně německy, na pravé česky.

Při skončení práce byl „Protokol“ podepsán rychtáři a konšeli všech okolních obcí a zástupcem vrchnosti. K protokolu je přiložena mapka obce s označením míst, kde jsou postaveny mezníky.

Popis hranic naší obce tvoří přílohu stabilního katastru a je v originále uložen v Ústředním státním archivu v Praze na Hradčanech pod značkou PH (popis hranic) čís. 4321.

Protokol byl dokončen a podepsán rychtáři a konšeli obcí Cvrčovice, Jenštejn, Radonice, Santice, Kyje, Hloubětin, Kbely, Předletice dne 28. května 1841. Hovoří tímto jazykem:

„Hranicení počne ve straně „Nohavička“ narvané u jednolho s C-P-W poznámeném kamenu, který pod onou protrhlinitou hrází oněho slovenického rybníka Nohavička a pod vrší Václava Jíkače č. č. 8 & Kostomlátek a potom na vrši pánství Vinaře stojí. Tato ohrazenuje hranicí obce Cvrčovic, Vinaře a Předletic. Hranicení začne s obcí Čwrcowicemi. Od tud jdou hranice ve východní straně“

Katastr obce Vinoř roku 1841

Protireformace

skončení třicetileté
války a porážce pro-

testantských stavů snášela se katolická církev obnovit ztracený vliv a přivést zbloudilé věřící do lůna církve. Se souhlasem Ferdinanda II. začal klerus široce založené tažení, spojené s pálením kacířských knih, hrozbami, tělesným i duševním násilím. Kdo byl označen, musel navštěvovat kostel, účastnit se náboženských obřadů, zpovědi a sv. přijímání. Účast byla evidována různými listky, které byly shromážděny adevzdanány konzistorii. Nyní podávají údaje o proscribovaných osobách.

Také ve vinohradské farnosti do níž roku 1671 byly přifařeny Cvrčovice, Čakovice, Preboradice, podléhaly četné osoby dokorou faráře. Ve Vinohrádkách to byli k upříkladu

v roce 1671 - Nikol. Čermák, faber /kovář,
Johann Kudelka, molitor /zedník,
Wenceslaus - rotarius,
Mathias - sutor.

V roce 1674 - Václav Beneš,
Martin krčmar s ženou,
Judita stará, sloužící u Kudelka
Václav, sládek

	Václav, mládek
	Katerina Kostelecká
V roce 1676 -	Andres scriba redditum
	Anna Vlachová
	Wenceslav Hromada, braxator
	Dorota Vlachová
	Paul Vlachův
	Justina Trpková
	Lucas, sutor
	Anna, sutorisa
	Anna, villica
V roce 1682 -	Florianus Ridelík
	Georgius virgil cum uxori (s manžel.)
V roce 1683 -	Wenzel Procházka
	famulus ex cilla Winorziensi
V roce 1695 -	Paul Křtěn
	Vencl. Špaček cum uxori ex Winor.
V roce 1710 -	ex villa Winarz - famuli 2 et senex opilio, item persona claude et valetudinaria
V roce 1715 -	Magdalena Mattheiae, uxori

Ještě roku 1745 pokračovala církev v pronásledování jinověrců. Winorský farář hláší na vikariát v Libernicích, že v posledních dvaceti letech usvědčení, odsouzení a absolvovali roku 1745 Václav Beránek, bývalý hostinský z Letňan, že kacířský mluvil a přidržel se kacířského učení. Byl proto z hostince v Letňanech přeložen do Jaušencě hraběnkou Černínovou. Václav Dušek byl roku 1754 odsouzen pro kacířskou postilu, kterou držel 7 let. Šlo o mylnářského pomocníka z Čakovic.

Literatura: Zpovědní seznamy arcidiecéze pražské
z let 1671 - 1725 (fol. 334 - 338)
(- Šimák)

Reformační sborník z r. 1921 - fol. 123

B

Je statistických pramenů je možno vysle-
dovat následující vývoj v počtu sta-
vení a obyvatel obce Vinoř:

Rok	počet domů	počet obyvatel
1654	8 usedlostí 7 zbořených	
1713	15 domů	
1780	48	
1841	80	
1848	88	666
1850		642
1870	82	735
1900	106	946
1910	114	928

Vlastnictví gruntu přecházelo z otce na syna, na matku vdovu, která na něm měla hospodářit buď do své věle, nebo do doby, kdy právní dědic dosáhl „plných let.“ Provdala-li se vdova znova, byl druhý její manžel na statku administrátorem, nebo na čas hospodářem. Před předáním novému hospodáři byla živnost „prošacována“ - odhadnutá a inventář podrobne popsan, případně i jednotlivě oceněn. Šacuřík prováděl místní rychtář se dvěma konšely. Byla-li obava, že by rychtář šacoval grunt nízko nebo vysoko, byli k šacuříku přibráni dva rychtáři okolních obcí. Tak byl grunt šacován, trojím právem rychtářským, jak je často uvedeno v pozemkových knihách. Každá změna na chalupě musela být schválena vrchností. Nedorozvááním nářízení vrchnosti mohl poddaný přijít o grunt, který byl předán novému usedlostí. Stávalo se, že vrchnost neměla na prodloužený nebo zchátralý grunt

rájemce. Taková usedlost byla obsazena násilím. Vrchnost zde potřebovala někoho, kdo jí zdarma pracoval na poli, platil daně. Předala mu grunt i bez peněz a nový robotující splácel cenu gruntu po částkách. Robot byla časově vymezena větou v prodejní smlouvě - pracovali od slunka východu do slunca západu. Potažitá robota byla prováděna párem koní nebo voli. Krav se k tahu nepoužívalo. Na některých statcích byly předepsáni i tři koně, kvaní jezdíci, vejšostní. Ruční robota byla předepisována chalupníkům a domkářům. U některých statků byla k patažité robotě připsána ještě robota ruční. Aby sedlák stačil obdělat i svá pole, najímal nádeníky nebo podrušky. Dalším břemencem poddaných byly různé povinnosti k panství - rozhozování hnoje, hildání zelí, hrachů, odvádět vejce, slepice, přízi, husy, kmín... při vojenských pochodech poskytovat útulek vojákům a žít je.

Uvedené i další skutečnosti byly přičinou častého střídání držitelů gruntu a v nejednom případě přičinou toho, že usedlik grunt svévolně opustil, zběhl.

Ruční držebnosti jsou roznamenány v pokrmkových knihách. V knize aktív a pasív z roku 1785 jsou na levé straně popisovány změny majitelů usedlostí, na pravé straně dluhů. Pro každé popisné číslo bylo ponecháno několik volných listů. Písar označil list v levém rohu nahore novým popisním číslem, a pod ním ve klonku uvedl staré číslo. U některých čísel nejsou uvedeni majitelé, u jiných písar obě čísla přeskrtil. Z celkového počtu 80 popisních čísel chybí u 22 usedlostí označení majitele. Komu tyto usedlosti patřily, nelze vysledovat, neboť písar používal jednonu starého, po druhé nového číselování.

Jen některá čísla veřejných budov zůstala nezměněna:

Rámeček není r. 1788 ještě uváděn, v roce 1840
dostal číslo popisné 38.

Obecní pastouška měla r. 1788 číslo pop. 13.
r. 1845 - čp. 51

Fara měla r. 1788 č. pop. 15 roku 1840 - čp. 16.

Škola své číslo pop. 21 nezměnila.

Kovárna s číslem pop. - 2, bere změny.

Pánský dvůr měl v r. 1840 číslo pop. 37.

V roce 1788 jsou popisná čísla 37, 38 a 39
bez označení držitele.

Grunt první - číslo pop. 1, nové č.p. 74
chalupa Jíříka Doležala a nyní nového hospodá-
ře Jakuba Kukly

Bыло při něm 4 kopy ráhonů v šesti kusech polí
Držitel byl povinen platit úrok o sv. Jíří 40 gro-
šů a o sv. Havlu též 40 gr., za 3 slepice po
10 kr.

Dne 12. února 1676 po svém otci Václavu
Kuklovi ujal chalupu jeho syn Jakub Kukla za
140 kop. Hotově složil 120 kop, zbytek splácel
po ročních splátkách 3 kopky.

Dne 12. února 1688 převral chalupu od
bratra Jakuba Jan Kukla.

Od svého otce přebírá živnost dne 4. No-
vembra 1706 syn Matěj Kukla za 100 kop.
Přídavkem dostal 1 tažnýho vola, půl voru pluh
brány, též letošní 3 prasata. Ponevadž všechny
dluhy zaplatil... tak v zaplaceném sedí ve svá-
tém pokoji." Polí bylo při chalupě 19 strychů
3 yértele - od dobytku 1 vůl, kráva, jalovice a
dvě svině. Vrchnosti platil držitel ročně vždy
o sv. Jíří a o sv. Havlu po 40 kr. 4 denarech, za
3 slepice po 10 kr. a 30 kr. císařské kontribuce
za 4 kopy ráhonů polí. Povinnosti nového ho-
spodáře bylo vydávat své matce ročně 1 strych
žita a malému bratrovi Václavovi odchovat 1 volka.

Panská robota: Každý týden obyčejně od sklize-
ní otav račnouc až do sen dělání - den, ale po-
čínajíc až po otavách celej týden vychází, aneb
státného chlapa postavili povinen jest. Naproti
čemuž, když tráva, ječmeny a ovsy se sekají,
tehdy za každý den po 10 kr., za řetí však
pole po 5 kr. a vázání ovsa po 4 kr. platí vrch-
nost dává a jen 15 povinovaných dní bez platu
k defalcirování vychází. Od hřabání sena
a otav se nic nepasíruje.

Dne 1. července 1738 předstoupice Ma-
těj Kukla před knihy purkreditní s vinohrádkým
rychtářem Pavlem Bodlackým poslusně ozná-
mil, že byvše na zdraví porušený a věkem se-
šly, dálej na tyto chalupě hospodařiti nemohou-
ce - a jsouc mladší syn Jan již 5 let z pan-
ství zbežil, kteremuž by opáčená chalupa prá-
vem dědičkým patřiti měla - Matěj ale byvše
oženěný a k tomu od hospodařského úřadu za
schopného učinil, pročež se jemu taková cha-
lupa se zimním i jarním oselím v šacovní ce-
ně 100 kop připisuje s případkem vozu se vše-
ma potřebami za 12 kop 51 gr. pluhem a bra-
nami 2 kop 34 gr., volem tažným za 12 kop
jedné prásnice se čtyřmi prusaty za 4 kop
37 kr.

Dne 20. prosince 1763 předstoupil Matěj
Kukla s vinohrádkým rychtářem Janem Markem
a konšelem Václavem Antošem před kancelář
vrenostenskou a oznámil, že pro seslost své-
ho věku dále hospodařiti v stavu není a jsouce
že on, Jan Janatka sobě za vlastního ujal,
který by až do smrti jeho s ním hospodařil
robotu panskou vykonával a proto jemu jako
odměnu tuto chalupu připisuje v ceně 100 kop gr.

Zápisem z 20. prosince 1789 převzal
chalupu do vlastnictví jeho syn Jan Janatka za
131 kop gr.

Dne 7. prosince 1829 od právomocnosti
panství Vinore se ona po zemřelém Janovi Ja-
natkovi zanechána pozůstalost, pozůstávající se
z oné ve Vinori pod Norem popsaní ležíci chalupou se vším příslušenstvím a rozličným nářadím
a dobytkem v ceně 859 zl. synu Janovi Janatko-
vi dle porádnosti pozůstalosti ze dne 19. listopadu
1811 do vlastnosti a k dědičnému vladnutí se
vším právem a povinnostmi, jak všichni předcho-
vě tu to živnost užívali neb užívat privo měli,
proto jemu se odevzدdává a dosvědčuje, že vy-
platí svým sourozencům, a to Františkovy, Katerí-
ně, Alžbětě podíly po 109 zl. 29 kr. Své matce byl
povinen jako syn na oné chalupě ponechati byt
a vydávat vejmínek 5 sáhů žitn., 1 str. ječme-
na, 2 čtvrtce hrachy, 10 liber másla, 2 žejdlíky
soli a dvě slépice na jeho krně vychovat. Byl
též povinen platiti cís. královské daně, robotovat
13 dní pěši prací, posilky konat a kdyby matka
snad ještě k nějakému štěsti přijít měla, měl ji
lu chalupu postoupit.

(Rukopis 5227 folio 7.)

Dne 7. prosince 1837 Jan Janatka & Vi-
nore prodal Josefovi Starýmu a jeho manželce
Františce z Dolních Královic ten jim dle knihy
kontr. Nr. II. fol. 346 správně příkrotnutý od 7. pro-
since 1829 jemu samostatně za dědice v obci Vi-
norí sub Nro 1. ležíci kontribučenskou živnost
při níž bylo 10 jiter 754 čtv. sáhů polí se vším k
němu přináležejícím stavením však ale bez do-
bytka a bez hospodářského nářadí, tak jak on
Jan Janatka tu to živnost držet oprávněn byl, za
summu 1392 zl.

(Rukopis 5039 folio 105.)

Dne 27. dubna 1839 Josef Stara (Starý)
s manželkou Františkou prodali svou živnost pod Nr.
1. ve Vinori ležíci při níž bylo 16 jiter 770 čtv. sáhů
polí Janovi Striškoví. (Rukopis 5039 folio 120.)

Dne 4. listopadu 1839 prodal Jan Štríška
Josefovi Vykukovi a jeho manželce Aloisii jemu
dle knihy Hlavní číslo 11 fol. 340 dle kontraktu z
11. května 1839 jemu vlastní v obci Vinoř ležící
živnost se vším příslušenstvím za 1840 Kč.
Povinnosti zůstaly stejné.

(Rukopis 5039 - fol. 169.)

Jan Janatka zdědil po svém otci Janovi
Janatkovi domek v ceně 859 Kč. Dle smlouvy z
7. října 1857 ořízl za 1398 Kč. Josef Stárn s
manželkou Annou od nich koupěný domek.

Dne 11. dubna 1859 za 1780 Kč. Josef
Vykuk s manželkou Antonií na základě ode-
vzadací listiny z 30. března 1875 po Antonii
Vykukové vloženo právo na její polovici chalu-
py pro Čeňka Faifra a Antonínu Faifru. Dle po-
stupní smlouvy z 11. března 1873 vloženo právo
k druhé polovině této usedlosti Josefu Vykukovi
patřící v ceně 1300 Kč. na Čeňka, Antonínu
Faifrovou a Kateřinu Uzlovou.

Dle adekvadací listiny z 30. prosince
1876 vložen převod práva vlastnického k třetině
této usedlosti Antonínovi Faifrovi dosud náleže-
jící pro Annu Faifrovou.

Trhovou smlouvou z 29. prosince 1876
vloženo právo vlastnictví na tuč celou used-
lost Františkově Pokornému.

Prameny: Hlavní kniha aktiv a pasiv

Grunt druhý - pololání Ridelovský
číslo popisné 35. - nové č.p. 26

Na milostivé doporučení Její excellence
 vysoce urozeného pana Františka Josefa sv. řím-
 ského ríše hraběte Černína & Chudenic, regýrující-
 ho pána na Chudenicích a Jindřichově Hradci
 - milostivé vrchnosti - jest tento Ridelovský grunt
 ve vsi Vinoři ležící, k němuž patří 24 kop zahonů
 polí orných přináleží a jíž od starodávna milo-
 stivé vrchnosti k svému užívku ujal byl, & které-
 hož netolikó kontribuce ale i níže jmenovaná
 orera platit ráčila totíž kostelu vinořskému
 za dve krávy rádušní 16 kr. 2 den.
 & jednoho kusu pole 23 kr. 2 den.
 desátku pany faráři - 1 strych řítá, 1 strych
 ovsy, 1 strych pšenice.

Jest od přisežných k tomu duchodu na-
 řízených rychtářů, totíž Pavla Glámy, rychtáře
 vinořského, Petru Janathu, radonického, Jana
 Svobody, cvočovického, Jana Ritschla, kbelškého
 rychtáře správně prošacován, takže to Ridelovské
 hořejší stavení, při kterémžto sedmici, 2 pokojů
 a 4 dolejší komory, 2 chlívky a jeden sklep se
 nachází za 80 kop
 item stodola za 45 kop

Druhé dolejší stavení, při kterém je jed-
 na sedmici, 1 komora a 2 chlívky, též sklep
 se nachází za 30 kop
 stodola za 15 kop
 23 kop roli orných za 264 kop
 a tak v summe 474 kop

A poněvadž se na tomto gruntu také ko-
 stelní úplatky s tím způsobem desátek obilí pany
 faráři zápisně vymacházi, tak bude kypoující po-
 vinou z toho gruntu pro rata odvosa platit, totíž ko-
 stelu vinořskému od jednoho pole 23 kr. 2 denary a

panu faráři desátku - pšenice 1 strych, říta 1 str., ovesa 1 str. a ječmena 1 strych.

A tak na vejš jmenované vrchnostenské poručení jest týž Ridelovský grunt se vším k němu příslušenstvím, spolu s robotami a poplatky milostivé vrchnosti posedírujícími za tuž prv šacovanou summu těch 474 kop nřž jmenovaným čtyřem sedlákům, totiz Pavlovi Podlackýmu zápisem f. 242, Václavovi Janouškovi - f. 243, Václavu Hlavíčkovi - fol. 244 a Matějovi Pořornému - fol. 244 - tak jak jednoho každého obrvlásťe zápis obsírněji toho ukazuje dědičně prodán a skutečně postoupen. Jenž se stalo roku 1725.

První zápis Jana Podlackého na Řehel-
ský hořejší stavení spolu s 12 kopami záhonu
pole orných:

Léta Pánu 1725 dne 30 Augusty s povole-
ním Ježo Milosti milostivé vrchnosti ujal Pavel
Podlacký sobě manželce a dětem svým od Řehel-
ského gruntu, který iž posavade milostivé vrch-
nost v užívání měla jednu polovici a to v následují-
cím rapsobu:

Propořáti nad jmenovaný Pavel Podlacký
svou mající chalupu svámu synovi a ujmá se v
Řehelském dvore to hořejší stavení spolu se stado-
mou za tu prošacovanou summu 125 kop item 12
kop záhonu pole vorných za 132 kop a tak v sum-
mě 257 kop mšeňských. Mimo toho uvoluje a po-
vinen bude kupující Ježo Mstí císařské kontribu-
ce od přistinu 1726 roku dne 1. oktobrais robotu,
ale vedle jiných celých potažnuk týdně po 2
dnech od začátku jarního seti vypravovat, jako i
jiné penězitě daňky od začátku sv. Havla 1726
do důchodu milostivé vrchnosti platit, totiz o sv.
Jiří 2 kopy a o sv. Havlu také 2 kopy, za 9 slepic
po 10 kr. - 1 zl. 30 kr.

Nad jmenovanou summa těch 273 kop, která mi-
lostivé vrchnosti do důchodu přináší vůči něj leta bu-
doucího 1726 po 6 kopách ročně klášti povinen bude
až do celé té summy zaplacen.

Dle zápisu ve starých purkrechtičích knihách na listu 241 & 1. května 1738 je poznámeno, že Pavel Podlacký s vůlí vrchnosti polovici tohoto gruntu Ridelovského s 12 kopami ráhonií polí a hornějším stavením a spolu se stodolou dle Šacůnské čtyř rychtářů dne 30. Augustu 1725 za 257 kop grošů pro sebe, manželku, děti, i budoucí své ujal. Při živnosti byly 84 strychy polí, od dobytka zanecháno 3 tažní koně, 3 krávy, 2 jalovice a 4 svině plemenice.

Povinnosti k faráři : Odváděti mu ročně vždy při sv. Havlu desátek po 1 strychu pšenice, ječmene, ovsy a řepy - letecký & každě dojné krávy 3 kr., za řezenou krávu platili ročně 8 kop. & jednoho fusu rádušního pole 23 kr. - vrchností platili jménem úroku nebo činže o sv. Havlu a o sv. Jirí po 2 zl. 20 kr. za 9 slepic po 10 kr. - celkem 1 zl. 30 krejcarů. Císařskou kontribuci platit & 12 kop ráhonií polí.

Panská robota : každý týden po třetí a když težší práce jest po 4 koních pracovat 2 dny. Na orbě k jarnímu a zimnímu seti obyčejně po páru se vysílá pěši od sklízení otav až se sena dělati začnou - každý týden po 3 dnech od sena ale také do sklízení otav jeden celý týden, jakorž také ve září potažně, ostatní dny po dvou pěších vysílati. Naproti tomu ve září vareni na stravu, jakorž také na tvrdým obili denně 5 kr. na ovnu vaření jen takto po 4 kr. platu & duchodu pasirováno jest, & čehož všeck 15 dní pasirováno ve září bez platu za vareni k deklac. přicháří.

Dne 14. července 1744 poněvadž Bůh Všemohoucí Pavla Podlackého na věčnost povolal ráčil a pokračovala živnost na nejmladšího syna Matouše Podlackého dědičně připadla za 257 kop. Když svrchnovaný Bůh prostředkem časné smrti Matouše Bodlackého & tohoto bídneho světa k sobě povolal, zanechal on vдовu Alžbětu se třemi sirotky, Matěje, Marii a Dorotu,

valova ale svůj stav proměnila a vrátila si na manžela Tomáše Veselého & takové příčiny, byl on bohobojný život vedl do rozlosti syna Matěje až do 24 let jeho věku, byl grunt nezpusť a dobrým hospodařem byl, připsána mu živnost 3. května 1759 v ceně 365 kop 51 gr. 9 živnosti převzal též 2 pluhů, 2 brány, 2 tahla, stál, 2 stolice, 3 plátenné truhly, maudl, stírkou, polici, jármamu, dír, stoupy s nohama, postel, dvě police, sud na keli, 2 sudy na obilí, sejto, 2 řešice, 2 hnojní vidle, podávky, kraci, špic motýku, kladní sekery, pilku, 2 nebožíky, 12 pytlů a 1 věrtele.

Dne 30. dubna 1771 byl již Matěj Podlacký plnoletý a proto jeho otčím mu předal živnost za 405 kop 15 gr. Matěj Podlacký převzal živnost právě před jarním setím r. 1771 - toliko s okamžitým zaútem proti vší slušnosti. Musel hned jarní obilí k seti dle svědectví rychtáře a konšelků vinohradských dráze kupovat a skrz pán Konšelkho a hovenzího dobytka, i skrz své nehospodaření do takových nemožností zabředl, že grunt přišel do licitace a koupil jej 18. října 1779 Matěj Jindřich ze vstřeboratic za 1000 rčl.

(Rukopis 3050 - fol. 10)

Zápis Josefově Víku kovi po tchánu Matějovi Jindřichovi :

Dne 6. června 1805 předstoupil Matěj Jindřich před vrchnostenský úřad poslušně přednášeje, že on tu svou sedliskou živnost ve Vinohrádech Nrem constr 34 svému synovi Josefovi Víku kovi a spolu dceri Rosalii, jakožto Víku kovi, manželce se vším příslušenstvím, zimním a jarním osetím, 2 krány, 2 koně, jalovici, vůz, brány s hřebíky nabité, též ostatní hospodářské nářadí za 2200 rčl. odevzdal a postoupil. Josef Víku kovi přinesl do hospodářství 1108 rčl. Odstupující otec měl na živnosti svatební smlouvou zajištěno ještě jeden rok sám řáde hospodářství. Křekl se této výhody, podobně jako vejminku - každý čtvrtý

mandel ze zasetého obili a odškodnění 150 zl.
které otec řečenichia Jan Víkuš z Miškovic také
hned při sepsání smlouvy vyplatil. Nový hospo-
dář musel tchánu Matějovi Jindřichovi na jeho
vyživení každý rok vybívat pšenice 4 str., žita
10 str., ječmena 3 str., hráčku 2 větele na místě
másla 1 krávu na hospodářově píci chovat, hoto-
vých peněz ročně 10 zl. vydávat a 2 sáhy dříví
k palivu a čtvrtý díl ovoce, co se na zahrádě
urodi.

Povinnosti držitele - platiti císařskému králu daně
jakéhokoli jména, vrdinosti platiti úrok nebo činže
6 zl. 10 kr., potažní robotou pracovat se 3 komími
ročně 156 dní, ruční prací se statnou osobou
39 dní, vinorškému učiteli vydávat po jednom sno-
pu & každého obili.

(Rukopis 5047 - folio 1. 2.)

Dne 1. října 1829 předstoupil před ouřad
vrchnostenský Josef Víkuš s manželkou svou Rosalií
a se svým synem Josefem Víkušem přednášející,
že poněvadž již věkem velmi seslouh jsou a jen jedi-
ného tohoto syna mají, jemu Josefovi Víkušovi,
který již také 24 let dosáhl, jejich dle knihy vinor-
ské Tom fol. 1 a patřící ve Vinohr. pod Nrem 34 le-
žící grunt v těch mezech a právech, jak oni ten
samý užívali se vším dobytka a náradím hospo-
dářským v trhové summe 2000 zl. odevzdali a po-
stoupili. Odstupující rodiče si určili vejmínek, když
na živnosti žádné dluhy nebyly - vzdalý při sv. Hav-
lu: pšenice 6 strychů, žita 11 str., ječmena 3 str.
ročně 12 zl. na hotovosti ve vídeňském vejrušku.
jednu krávu vyživit, nebo místo krávy ročně 40
liber másla vydávat, při sv. Janu Křtiteli a od sv.
Havla až každodenně 2 třejodlilly mléka vydávat,
ovoce ze zahrady čtvrtý díl, 3 sáhy dříví rakouské
míry, každý rok při vánocích jedno prase vykrmít,
6 slepic vyživit, pak byt, a to 1 světnici, kuchyně a
komora, fůru do mléjna a ze mléjna, pak také dříví
přivezt. Povinnosti držitele k vrchnosti:

platiti úrok neb činži ročně 6 zl. 10 kr. potažní robotou pricovat s 3 kouřími 156 dní. faráři odvádět desátek 2 větele žita, ječmena a prosa, učiteli posnopené od každého druhu obilí jeden snop, za šlechtonou krávu 8 a čtvrt kr., též od starodávna & 2 strychů polí platiti 23 a půl krejcaru. Polí bylo při živnosti 37 jiter a 1495 čver. sáhů, ráširada měřila 113 čver. sáhů.

Podle zprávy notářského souřadu z 12. února 1879, pak oddacího listu z 12. února 1879 vkládá se vlastnické právo na Františka Hofmanna na polovici.

(Rukopis 5047 - fol. 89)

Dle zápisu z 1. května 1738 v staré knize purkarecké na foliu 243 byla dolejší polovice stavění se stodolou a 6 kopami polí od gruntu neb dvora Rídclovského prošacována a prodána Václavovi Janouškovi za 151 kop gr. mšeňských. Polí bylo u ní 32 strychů 2 větele, od dobytku za necháno 2, koně, 2 krávy, jalovice a 3 svině.

Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři: Desátek vinorškému faráři odvádět po 1 větelni pšenice, ovsy, žita a ječmena, letní & každé dojné krávy 3 kr., za půl šlechtné krávy platiti 4 kr. úrok nebo činži platiti do pánského důchodu o sv. Jiří a o sv. Havlu vždy 1 zl. 10 kr., za 4 slepice po 10 kr. - 45 kr. císařské kontribuce platil držitel z 6 kop záhonů polí.

Pánská robotá - potažní, každý týden po páru, 1 den pěši, pak od sklizení otavy až do sena dělání po 1 a půl dnu, od začátku sena ale, až otavy sklikeny jsou po 3 dnech naproti čemuž ve šněch po srážce povinovaných 7 a půl dne beseplatná, varení na stravu a za každý den na tvrdém obilí po 5 kr. a vojsích po 4 kr. z důchodu pánského platu dostane.

Poněvadž Václav Janoušek před jedním rokem z tohoto světa na věčnost se odebral, a po-

zůstala vdova Katerina pro sešlost věku svého a zdejší velkých dluhů na této živnosti dále jí hospodařit nemohla, pročež vrchnostenská kancelář okrese vinohradského a cvičovského práva rychtářského živnost prošacovala a vložila ji do knihy pozemkových synu Pavlovi Janouškovi za 163 kop měsíčních zápisem z 4. prosince 1740.

Pro sešlost věku svého postoupil Pavel Janoušek tuto familiю 4. února 1788 svému synu Václavovi Janouškovi za 241 kop grošů.

(Rukopis 3050 - fol. 7-11-1)

Ponevadž Václav Janoušek v této své ve vši mající pod Nrem popsaní 35 kontribučenskou živnost pro sešlost věku svého dalej hospodařit v stavu není, proto tu svému synovi Janovi Janouškovi se všemi patrictími grunty v lech mezech a právech jak sám užíval, zápisem z 31. července 1808 v ceně 1000 zl. postoupil. Při živnosti mu zanechal 2 tažný koně a všechny hospodářské potřeby. Svojím sourozencům měl nový držitel - Františkovi, Pavlovi, Vojtěchovi, Josefově a Anně - podíly po 100 zl. Poli bylo při živnosti 17 jiter 600 čtv. sálu a zahradu 108 čtv. sálu.

Povinnosti nového hospodáře k vrdinosti: platiti císařské královské dane jak budou vyplasány pod jakýmkoliv jménem, vrchnosti platiti úrok nebo činži 3 zl. 5 kr., potažní roboty vykonávat se 3 konimi 52 dní, ruční práce 99 dní. K zaduší a polovicí řelezné krávy 4 kr., faráři desátek 1 věrtel z každého obilí, učiteli z každého druhu obilí jeden snop.

Odstupující otec si určil vejmínek - pošenice 2 strychy 2 věrtele, žita 6 str., ječmena 2 str. 2 věrtele, másla 8 liber, soli 3 čtvrtce, hotových peněz 10 zl. a v domku pokojný byt až do smrti, komoru ponechat a kus zahrady u vrat.

(Rukopis Nr. 4 5047 - fol. 12)

Dne 27. července 1839 Anna Janoušková v rozstoupení svých rodičů Jana a Kateriny,

Janouškových se provdala za Antonína Černého ze vsi Stráňky, brněnského panství. Otec nevěsty po stoupil novým manželům jemu dle knihy kontraktní Nro 11. fol. 12 v obci Vinorš pod Nrem 26 ležící se vším příslušenstvím živnost, k níž bylo připsáno 17 jíter 600 čtv. sáhů polí a záhrada 108 čtv. sáhů. Přidavkem dosigli jednu krávu, pluh a brány, vše v ceně 1000 rčl. Zenich Antonín Černý přinesl do živnosti hmotující 1000 rčl., pár koní, jalovici, 5 ovci, 2 spalky včetně almaru na šaty.

(Rukopis 5039 - folio 144)

Od 17. července 1819 držel Jan Janoušek s manželkou Katerinou tento grunt.

Od 3. února 1841 byl to Antonín Černý s manželkou Annou za 1000 rčl. Na základě odevzdané listiny k 8. srpnu 1865 vloženo právo vlastnické na polovici usedlosti Anny Černé v ceně 525 rčl. Antonínovi Černému za summu 525 rčl.

(Hlavní kniha aktiv a pasiv)

Grunt Pokorného vznikl rozdělením svobodnického dvora Ředelského. Dne 12. prosince 1734 po něvadě Matěj Pokorný s manželkou jeho zemřel a po něm čtyři dítěti zůstaly, tedy pozůstalý syn Matěj Pokorný tu chalupu se 3 kopami polí skrze rychtáře vinoršského a letňanského Jiříka Snýdra, též konšela vinoršských prošacován se vším k němu od starodávna příslušenstvím, totiž domovní stavění a stodůlka za 34 kop, za 3 kopu záhonu roli orných 33 kop, celé stavění za 67 kop, kterou částku skladal ročně po 3 kopácích.

Dne 1. května 1738 jak zápis v knize purfrechitní na foliu 244 obsírněji ukazuje byla chalupa po smrti Matěje Pokorného skrze rychtáře vinoršského Vavřince Pfenika, též konšela Pavla Byšického připsána Matějovi Pokornému v Šacovii cene 61 kop. Stavení, chlív a stodola byly oceněny na 34 kop, role na 23 kop. Při předání živnosti bylo k ní upsáno 16 strychů polí, od dobytka 1 vůl, kráva, jalovice a svině.

Vinorškému faráři odváděl desátkem 2 věte-

le říta, ovesa a ječmena, letník z každé dojné krávy 3 kr. Vrchnost platil jinému úroku vždy o sv. Jiří a sv. Havlu po 35 kr., za 2 slepice po 10 kr. - celkem 30 kr. císařské kontribuce platil z 2 kop záhonu poli. Panská robota - Od sklízení otav až do sena děláni každý týden 3 dní, když se ale dělati začnou, tedy celý týden vydávat má až do sklízení otav. Na proti tomu ale milostivá vrchnost od sekání trav a obilí po 10 kr. od žeti však tvrdého obilí po 5 kr. a ovesa po 4 kr. též také varení na stravu pasíruje, od hřebáni pak sen a otav nic se nepočítá, mimo toho také 15 dní ve žních bez úplaty vykonávat musí - za těch 15 dní se strava vymahává.

Dne 10. listopadu 1768, když vdova nemohla sama hospodářit, postoupila chalupu svému synovi Václavovi Pokornému za 200 kop.

Od 1. května 1794 držel syn Tomáš Pokorný za 104 zl. 16. kr. (Rukopis 5030-14, fol. 1-7).

Dokazuje zápis Tomáše Pokorného na tu od Jana Antoníše Rhandlovanou živnost, kterak on - Tomáš Pokorný naproti tomu pod datum 1. května 1807 mezi sebou uzavřeného hangle zase jemu Janu Antošovi tu svou ve vsi Vinohrady pod Narem 18 stojící živnost se vším příslušenstvím do jeho vlastnosti postoupil. Poli bylo u živnosti 9 jiter 617 čtv. sáhů, zahrada 143 čtv. sáhů. Poučadž Tomáš Pokorný dle svého zápisu zavázan jest svému pastornímu otci Janovi Tomášovi mimo toho obyčejný vejmínek, ještě pod 4 strychy vrchnostenského pole obhospodařovat musí, nový držitel převzal i tu povinnost. Povinnosti k vrchnosti - platili císařské daně jakéhokoliv jména, vrchnost platili úrok 1 zl. 30 kr. pěši pracovat 156 dní v roce faráři a půl achtliku, učiteli po jednom snopu od všeho obilí. (Rukopis 5047 - fol. 14)

Dne 25. února 1840 držel chalupu Antonín Mařenec s manželkou Katerinou za 650 zl. Poli bylo při ní 4 jitra 617 čtv. sáhů, zahrada 343 čtv. sáhů.

Dle odevzdací listiny z 31. května 1870 přešlo právo vlastnické na Františka Mařence.

(Kniha aktiv a pasiv).

Grunt třetí - s potahem Jiříka Doležala a nyní nového hospodáře Bohuslava Kopřivy

Náleží k němu role orné v třech kusech 12 kop záhonů a 3 kopny záhonů mimo těch jsou přidány k pustému gruntu Sojovskému. Povinnosti držitele k vrchnosti - platili úrok o sv. Jiří 2 kopny 20 gr., o sv. Havlu 2 kopny 20 gr., slepice po 10 kr. odvádět 9 kusů.

S povolením hejtmana panství Straky ujal 22. února 1676 tento grunt sobě a svým budoucím Bohuslav Kopřiva dědičným právem po svém otci Jiříkovi Kopřivovi se vším právem a povinnostmi za 350 kop mísenských.

ještě Poněvadž Bohuslav Kopřiva, jinak Doleží, až dosavade ženatý není, s pomocí matky a sestry jeho vlastní týž hospodářství spravuje, co by koliv okzinního nebo jarního obilí se obrodilo, po zapřavení úroku milostivé vrchnosti, z toho všechny dluhy na statku povinen jest zaplatiti. Od svého tchána převzal živnost 4. septembra 1706 za 330 kop Matěj Klában s přidanekem 1 páru koní, celého vozu, brán a pluhu.

Dne 31. Augusty 1707 ujímá živnost Václav Sláma za 330 kop.

Od svého otce přebírá ji 31. července 1715 za 330 kop Pavel Sláma, který živnost dobrovolně poponiší 15. března 1716 za 330 kop Jakubovi Veselému, od něhož ji přejímá 30. října 1717 jeho bratr Václav Veselý. Od 3. července 1723 převzal ji za 330 kop Lorenz Pfenig ze Satalic.

Leta 1738 dne 1. Mai dokazuje starý purkrabí kniha, že Vávřinec Pfenig tento grunt r. 1723 dne 2. července od Václava Veselého hnallem za jeho v Satalicích toho času mající chalupu se vším právem a příslušenstvím, s jedním vozem, pluhem a branami, za český zaplatil 44 zl. 30 kr. k svému držení i rodu, vše v ceně 398 zl.

Dne 4. listopadu 1746, když Vávřinec Pfenig pro nemožnost dál je držet jej dobrovol-

ně v summe 308 kop postoupil Tomášovi Svobodovi, & které koupní částky si mohl sraziti za zlepšení stavění To kop. Přidavkem dostal 1 vrž, pluh se vším příslušenstvím za 10 rč, brány s hřebíky nabité za 2 rč 30 kr, pár koní s nádobím za 40 rč.

Dne 30. dubna 1752 se stalo, že Bůh všemohoucí Tomáše Svobodu prostředkem časné smrti na věčnost povolali ráčil, po něm pozůstala vdova Mařena se dvěma sirotky zůstala, kterou sobě Jiří Janátko za manželku vyvolil a jemuž také živnost připsána s podmínkou, že on Jiří Janátko se svou manželkou jak se slyší podle svého dobrého svědomí v bázní boží na gruntu bude hospodařit, jím dětem nikdy neubližovat, nybrž jako na své vlastní děti docile vždy myslit a jednomu & nich po své smrti živnost ucházet.

Po jeho smrti připsán byl grunt 6. únoru 1792 jedinému synu Matějovi Janátkovi.

Grunt čtvrtý - krčma horější Matěje Sojovského, řečená paňská s masním krámem

Bez roli a úroků, jsouce takový s jistým povolením milostivé vrchnosti k tý chalupě Jiřího Hřebíčka a nyní Mariánu Kárdový (budoucně selský grunt učiněný) obráceny. Pokudž by pak nová hospoda v jiném místě vystavěna byla, tehdy bude moci selský grunt & ní učiněný být a role od gruntu sojovského, který místo do tý nový hospody vztáte, role pak ano i úrok zase k tý krčmě připojený být má. A tak tédy způsobem žádny selský grunt nebude ucházet, & kterýho se dále platí ročně 35 zl. nyní pak posudného & každého soudu vyšenkovaného po 40 kr. odvoryuje.

Tři týž paňské hospodě žádne dědičné nebo paňské role se nevynacházejí, jen toliko nyní paňský šenkýr od paňských gruntu sojovských 3 kopij žádony pod kontribucí a jiných císařských platech stojící užívá celkem 16 strychů. Na místě

činže odvádí šenkýř & každého sudu piva, který on sobě sám přivážet povinen jest, posudného 40 kr., za plátený & každého sudu 15 kr., & masného krámu dává milostivě vrchnosti celkem ročně činže 12 rl. fleisauflaku - k u kterému ves Vinoř, Letňany, Třeboratice, Cvrčovice concurirovat musí - 48 rl. 3 kr. 2 a půl denaru, z muziky 4 rl.

(Rukopis Nro 5030 - folio 18)

Grunt pátý - chalupa Korečkovská a nyní nového hospodáře Václava Janatky

Náleží k ní role orné ve čtyřech kusech 3 kopu záhonu. Držitel platil úroku o sv. Jiří 40 gr. o sv. Havlu 40 grošů, za slepice po 10kr. 3 kusy odvádět.

Dne 12. února 1676 Václav Janatka ujal sobě, manželce a dětem svým chalupu Korečkovou se vším k ní od starodávna příslušenstvím, robotami a povinnostmi za summu 96 kop. Dle prošacování z 12. února 1688 převzal chalupu za 70 kop Václav Sláma. Kárdavek „pro těžké chvíle“ neshládal, nýbrž tu summu až do konečného zaplacení měl spláceti po 2 kopáči při držaných obecních soudech.

Od 30. Augusty 1707 držel chalupu Bartoň Byšický, který podobně jako předešlý držitel „pro těžké časy“ nesložil Kárdavek.

Po jeho smrti přebírní chalupu 30. října 1720 za 80 kop Simon Marek. Kárdavek nesložil, poněvadž ta chalupa na stavění velmi rozestlá a rozbořená jest a proto z gruntu vystavěna být musí.

Jak uvádí stará gruntovní kniha, tuto chalupu na stavění velmi sešlou roku 1720 dne 30. Augusty dle prošacování koupil Simon Marek se vším příslušenstvím za 8 kop. Polí bylo u ní 15 str. od dobytku ponecháno ažle 1 vůl, kráva, jalovice a 2 svině.

Desátek vinořskému faráři neodváděl, letník platil z každé dojné krávy 3 kr., vrchnost platil úroku vždy o sv. Jiří a sv. Havlu po 46 kr. Třetí den za 3 slepice po 10 kr. - 30 kr.

Panská robota - od sklizení otav až do sen dělání vychází po 3 dnech každý týden. Když se ale sena dělati kačnou, téhož jest povinnost až do sklizení otav celý týden vycházet, naproti čemuž se od sekání travnou kosou s hřebicí denně po 10 kr., na žití a vázání tvrdého obili po 5 kr. na ovsíči po 4 kr. vedle vaření na stravu se pasíruje. Od hřebaní pak sen a otav žádný plat se nedává, při tom také ve žních 15 dní bez úplaty, jen toliko za stravu vybejvat se musí.

Poněvadž Šimon Marek v Pánu zemřel, vdova ale k hospodaření včkem sešlá jest, tak ji připsala dne 5. ledna 1750 synovi Janovi Markovi u přítomnosti Jiřího Janatky a konšela Josefa Šnajdra za 50 kop.

Po výkrocení z tohoto světa na věčnost Jana Marka, předstoupila před vrchnost pozůstalá vdova se svými 4 sirotky a to Janem a Kateřinou z prvního manželství, Václavem a Matějem z druhého manželství, které však dílem kaopatřeny, dílem nedospělý jsouce, samá v té chalupě nebyla schopna hospodařit, provdala se za Josefa Němečka, kterému tato chalupa v šácorní cene 80 kop gr poštoupena. Poněvadž ale předešlý držitel zahrádku zřídil byla cena domku zvýšena na 100 kop. Kápis do knih vložen 19. února 1778.

Dle svatební smlouvy z 23. dubna 1804 mezi Jancem Srpem a Kateřinou Němečkovou z Vinoře, popustil a prodal Josef Němeček jeho zeti svou vlastní chalupu za 1300 zl.

(Rukopis čís. 5030 - fol. 13 - 1 - 11)

Gruunt šestý - neb chalupa, kde prve nikda nebejvala, nežli budoucně od gruntu Adama Kysely
9 kop ráhionů roli odřato, jsou připsány myřejšimu
hospodáři Václavovi Kyselovi jinak Stolicáři a místo
jemu vyfárány. Staré čís. pop. - 8, nově č. p. 66.

Náleží k ní roli vorných ve třech kusech
3 kopu ráhionů. Držitel platil úroku o sv. Jiří 30 gr.
o sv. Havlu 30 gr., za slepice po 10 kr. - 2 kusy.

Dne 12. února 1676 Václav Kysela, jinak Stolicář ujal sobě manželce a budoucím svým chalupu, kde prve nikda nebejvala se vším příslušenstvím za 36 kop misenských, které splácel po 2 kopáči při držení jeho každoročních oučtech nebo soudcích. A poněvadž toliko samo pusté místo jest, byly mu odpusťeny kontribuce a roboty s podmínkou, aby vystavěl si chalupu v nejkraťší době sobě hleděl. Nemohouce svrchnípsaný a za hospodáře povolaný Václav Kysela neb Stolicář jmenovaný, jsouc tolik chudý, jen podruhé a po ty léta co se byl oženil jen na paneském mlatě a denním dílem se živil, tu chalupu vystavět nijakž nemohl, až potom s přičiněním se k tomu od duchodu k vyzdvížení té chalupy na místě rádušním 12 žl. obdržel, tak Václav Černý ujmouc takové peníze chalupu vystavěl vedle brandejské silnice proti pustému gruntu sojovskému a proto mu byla připsána rápisem z 12. února 1688 v Šácovní cenie 65 kop.

Dne 22. března 1698 prodal Václav Černý chalupu Mikuláši Janatkoví bez rávdavku, který pro těžké casy složili také nemohl. Na chalupu složil po celou tu dobu jen 6 kop.

Dne 26. února 1701 přebírní chalupu v Šácovní cenie 65 kop Václav Hlavíčka.

Po jeho smrti připsána chalupa 7. října 1733 za 98 kop synovi Janovi Hlavíčkovi. Výnášlo se ve starých knihách, že 7. října 1733 Jan Hlavíčka po svém vlastním otci Václavovi Hlaváčkovi s šestima kopama ráhionů roli vorných, též se všemi případnostmi za summu 98 kop gr. na ten

způsob chalupu ujal, aby on matce jeho až do smrti svobodný byl volně přál, jakoz také každoročně na zimn 2 věrtele pšenice a 2 mýry žita odevzdával a 2 kopy ročně na hmotovostí jí vyplácel. Zápis do knih učiněn 1. července 1738.

Dne 1. Augusty 1741 poněvadž Bráši Jana Hlaváčka (Hlavicku) prostředkem smrti k sobě povolal a po něm počítal v dluhu Anna opět svůj stav proměnila a za druhého manžela Martina Procházku sobě pojala, též toho hospodářství následujícím způsobem pojistila a v předešlém šacuňku 80 kop grošů jemu připsala s přidavkem 2 tažních koní, ošacovaných právem rychtářským na 42 kop 51 grošů, s jedním ročním hřibětem za 10 kop 17 gr., s jednou krávou s ročním teletem za 7 kop 42 gr. 6 denarů, s jednou plemenicí za 3 kop, vozem, pluhem a branami a se vším oselým obilím.

Dne 21. Novembra 1752, tak jakoz předešlý zápis podrobně dokazuje, poněvadž z této živnosti pravá dědička a starší dcera Anna k svým dospělým letům přišla a sobě také sfrize stav svatého manželství hospodáře zaopatřila, pročez tato živnost od předcházejícího hospodáře se vším k ní patřícím příslušenstvím se ji postupuje a to v následujícím způsobu totiz - grunt v předešlém šacuňku za 80 kop, párem koní ošacovaných rychtářem za 30 kop, kráva dojna za 6 kop 50 gr., plemenice jedna za 6 kop 54 gr., v stavění jedna nová kamna a studnice, která jest šacována na 10 kop. Jakoz také tý druhý dceri, jež napodobně z té živnosti pochází, zaváhal se nastupující hospodář z té krávy, který se tuto nachází, jedno tele odchovat a kdyby ji od Boha stav manželský přisouzen byl, ji vejpravu svatební dle možnosti vystrojiti, neméně za dědictví 8 kop vyplatiti. Tyká se vejminku starého hospodáře - jemu každoročně svatého obili - totiz pšenice 1 strýchi, žita 2 věrtele vydávat, též jednu krávu na jeho píci chovat k tomu také jednu komoru a volný byt ve světnici ponochati a to vše až do jeho smrti. Tím tedy způsob-

bem se opáčená živnost jemu Janovi Stránskému - manželce i dětem jejich připisuje.

Dne 2. července 1754 sejdouce z tohoto světa Jan Stránský a zanechaje po sobě jen svou manželku Annu, kteréžto by tato živnost dědičně patřila, ta se ale rase za Václava Mikšovského provdala. Proto se jím tato živnost pod horejším datem připisuje v ceně 80 kop.

Dne 1. května 1793, když nadpravený Václav Mikšovský ten ve vsi Vinorí pod Nrem 8 roku 1754 dne 1. prosince v gruntovní knihy položený statek pro šešlost věkem a chlumost, jak jeho, tak i manželky Anny dálejo v hospodáření držet již nemohl, předstoupil před úřad vrchnostenský s tou další žádostí, aby jejich jedinému synu Antonínovi Mikšovskému a jeho budoucím statek postoupili mohli. A poněvadž on a ještě nezletilý již dobrým hospodářem se prokazoval a dobré se vždy choval, proto mu vrchnost vložila právo na živnost zápisem z 15. října za šácovní summu 151 zl. 20 kr. Při živnosti bylo 18 strychů 1162 čter. sáhů polí a 236 čtv. sáhů Zahrady.

Dne 20. července 1817 odstoupil a odevradal Antonín Mikšovský z Vinoré na vrchnostenské kanceláři z té příčiny, že skrze sešlost a chlumost svého věku, tím více pak skrze pád smrti své, když již k provozování živnosti dostatečný není, jeho ve vsi Vinorí pod Nrem popsání 8 ležící statek se všemi k němu patřícími polmi, domácím náradím - svému synovi nejstaršímu Josefovi Mikšovskému, který u slavného císařského hochi und Deutschmeisterského infanterie regimentu v službě stojí, až do povolání doma se vynacházejímu za 2150 zl. Polí bylo při živnosti 18 jiter 1162 čter. sáhů za 2364 zl. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. daně vrchnosti platiti ročně 3 zl. 2 kr., k záduši 4 kr., potažní robotou pracovat s 3 ročními 52 dní, pěší prací 99 dní.

faráři odvádět po 1 věrtelu od všechno obili, učiteli posnopené. Zaváhal se Josef Mikšovský svému otcu jeho využívání na čas jeho života každoročně vydávat pšenice 2 str., žita 8 str., ovsy 2 str., soli 1 čtvrtici, pak 1 krávu na hospodářově píci využívat, též za stodolou pod mladou zahrádku, pokojný a teplý byt a komoru jemu ponechat.

V následku protokolu z 3. prosince 1849
stran vyměřené požůstalosti po Rosalii Mikšovské
zavedeného, se polovice živnosti ve Vinohr. pod
Nrem 8 požůstalemu manželi Josefově Mikšovské
mu v ceně 800 zl. připisuje i s polovicí všech dlu
hů, vězicích na této polovici, jež sám na sebe pře
vzal se sňacuje s podmínkou že vyplatí svým dě
tem Františkovi, Josefově, Anně a Katerině po 200 zl.
a že tyto děti, které až posavade jeho pomocí po
třebujou, z jejich vlastního jména sám vychová tak
aby jim oné dědičné podíly v sumě 800 zl. i s
vypadajícím interesem jako čistá památku po mat
ce zůstala. Zápis z 3. prosince 1849.

(Rukopis 5047 - fol. 46)

Dne 1. května 1849 prodal Josef Mikšovský
Janovi Vondrájcovi jeho vlastní, jemu dle knihy kon
traktu Nr II. fol. 46 připsanou kontribuční živ
nost pod Nr 8, se vším domovním a hospodářským
stavením a polni výměry 18 jíter 1162 čtv. sáh
zahrady 236 čtv. s. s přidavkem 3 bran, krov
konec, vozu se vším příslušenstvím, i s tím celou le
tošní úrodou s právem na tak zvané bonifikace za
dadoucí lieferuňky za 3800 zl. Nový držitel byl
povinen odstupujícímu vydávat vejmínek až do jeho
smrti všechny sv. Josefu a sv. Václavu 1 sah mokrého dří
ví rakouské míry, 2 čtvrtce soli, 10 liber másla, 5 liber
sádla, 8 beček brambor a na hotovost ročně 5 zl. stříbrn.

Od Jos. Mikšovského ujal usedlost 2. března
1849 Jan Vondrájc spolu s 18 jítry 1163 čtv. s. polí a
zahrádkou 236 čtv. s. Od 20. septembra 1860 držel
chalupu Václav Neuhold.

(Hlavní kniha aktiv a pasiv)
- rukopis 5039 - fol. 341

Grunt sedmý - chalupa, kde prve nikdy nebyvala, nežli odejmouce od gruntu Jakuba Mendle 3 kopu záhonů role orné jsou takové rapsány Janovi Kundratovi a místo vykázáno.

Náleží k ní roli v jednom kuse 3 kopu záhonů, držitel platí úroku o sv. Jiří 30 grošů, o sv. Havlu 30 gr., za slepice po 5 kr - 2 kusy.

Dle poručení hejtmana panství ujal 12. února 1676 tuto chalupu Jan Kundrat pro sebe, manželku, děti a budoucí své se všemi přidavky za 36 kop. Poučadž musel chalupu vystavět, byl na 3 roky osvobozen od daní a roboty a musel hledět, co v nejkratší době chalupu vyzdvihnouti.

Jan Kundrat, jsa člověk takovou chalupu vyzdvihnouti stavu nebyl, ani jeho políček k ní přidaných obhospodarit stavu nemohla, pole k polovice zanechával, potom skrz jeho dlouhou nemoc vodtud odešel a na panství kostelecké se dal a pro nedostatek lidí chalupa obsazena nebyla a nikdo se nenašel, kdo by ji znovu vystavěti mohl, zůstalo místo dosavade prusté. Nyní na tom místě jest Hlaváčův (Hlavickův) grunt.

Grunt osmý - chalupa Martina Kubanta a jiného nového hospodáře Václava Horkeho. Staré číslo popisné 15, nové č.p. 64.

Náleží k ní role orné v pěti kusech 3 kopu záhonů. Držitel platil úroku o sv. Jiří ročně 30 gr., o sv. Havlu 30 gr., za slepice odváděl po 10 kr. - 2 kusy.

Dne 12. února 1676 ujal tuto chalupu Václav Horák, kdysi Martina Kubanta za 75 kop mísenských. Po jeho smrti byla připsána chalupa na stavění velmi sešlá za 60 kop, bere všeho závdavku, jen na splátky po 2 kopách ročně Bohuslavovi Koprivovi s přidavkem 1 klišny, půl vozu,

pluhu a bran a s jednou starou svini plemenici.

Po svém otci zdědil 4. Novembris 1706 za
70 kop syn Václav Kopriva.

Od něho ji ujal za 70 kop zápisem z 20.
května 1708 Jakub Veselý.

Po něm přebírá chalupu, skrze neštastný
ohni spálenou, kterou musel Veselý znova vysta-
vět - Jakub Bambásek.

Od poruštale vdovy Lidmily koupil chalu-
pu dne 9. ledna 1710 za 90 kop Jiřík Srba.

Po jeho smrti se k vdově přizemil Václav
Chalupa a zápisem z 3. dubna 1727 byla mu, na
čas připsána do skrostu nejmladšího syna a prav-
ního dědice.

Dne 1. října 1733 ujal tuž po svém nebož-
tíkovi otci Jiřím Srbovi, na které po 20 let hospoda-
řil jeho otčím Václav Chalupa s matkou, Martinem Srbem
s podmínkou, že jemu Martinovi Srbovi staršímu
mladší bratr Jiřík, který k hospodaření schopný ne-
byl, chalupu dobrovolně přeponuště. Za odstoupení
chalupy zaplatí hotových 10 kop mišenských, a že
bude matce i otčímovi vydávat vejmínek. V knize
purkrechti folio 126 se vynášlo, že tento podolání
grunt Martin Srb v letu 1733 dne 1. oktoberis od otci-
ma Václava Chalupy (na kterémž s jeho materi
20 let hospodařil) se vším k němu příslušenstvím,
k svému i budoucích svých užívání a vladnutí v sum-
mě 123 kop gr. mišenských byl jest ujal. A poně-
vadž jeho vlastní mater s otčím ještě za svého
živobytí role skrástane, pročež oni sobě svobodný byt
po 2 str. žita na zimu a 2 včetele ječmena na jaře
každoročně sobě vymínují. Kdyby ale mater zemře-
la, tedy otčím jen toliko polovici všechno užívat má.
Kdyby se otčím znova oženil, pozbyde on všechno.
Grunt byl šacován na 106 kop. Zápis do knihy vlo-
žen 1. května 1738.

Sejdouc z tohoto světa Martin Srb, zane-
chal po sobě s druhou manželkou Marenu s jedním

desetiletým synem a 4 dcerami, kteréžto všechny nezletilé jsou a k hospodaření neschopny a poněvadž ona Mařena vdova zase sobě za manžela Martina Nováka pojal, k té tedy příčiny vrchnostenská kancléř tuto živnost až do zrostu a dospělých let sirotka Jana, jemu v předcházejícím šacuňku připsala rápisem z 3. července 1746.

Dne 30. ledna 1750 dle předešlého šacuňku jest tato živnost Martinovi Novákovi, který zasebě požádalou vdovu Mařenu po nebožtíku Martino-vi Šrbovi za manželku pojal, až do zrostu dědice postoupena. Poněvadž ale Martin Novák dílem pro nemocnost a dílem také pro jeho velkou neschopnost tuto živnost velmi spustil, robotu a jiné povinnosti nevykonával, nejsouc ale předešlý dědic k hospodařní schopný, protož vrchnostenský úřad učinil, aby pravená živnost dále ze nekrávávala, by takovou Jan Klimeš, vinoršký kovář k svému učitku na 12 let ujal a to v šacuňku 120 kop s přidavkem párů koní, vosku, 2 kmv, pluhem a branami. Při čemž také jiné rozdílné potřeby hospodařské, jako také některý kus perín dle šacováního inventáře jemu Janovi Klimešovi se zanechává, které on budoucně při odvzdávání této živnosti vrátit musí a povinen jest.

Předstoupiv před tyto knihy purkrechtní Jan Klimeš, tehdejší kovář vinoršký a na tomto poloháním gruntu řečeným Čermákovským na tento čas ustánovalý hospodař, poslušně přednesl, že ačkoliv on tento grunt ke své ruce na 12 let jest ujal, nic však méně poněvadž on do let přicháří, obzvláště ale aby jeho řemeslo, též pánské dílo lépeji sedrovali mohl, že více pravený grunt franci Maxovi na těch ještě způtkem stojících 9 let k jeho hospodaření dobrovolně přepuštět a to sice na tento způsob, že on Jan Klimeš nastupujícímu novému hospodaři této živnosti zanechává předně všedino naložené zlepšení na stavení, které pojsemně má,

též pár koní, vůz a jiné potřeby, jakož také i všechnu potřebnou slámu pro koně na řezanku, proti tomu ale zase bude povinnost nového hospodáře třetí mandel & božího požehnání vydávat a ostatní vše on Franz Maxa si ponechat může.

Poněvadž Martin Srba r. 1745 zemřel a po sobě dva sirotky, totiž Jana a Annu dceru zanechal, které pro dělnictví k hospodáření se hodití nemohly, & nichozto Jan pravý dědic jest, bylo na kanceláři vinohradské učiněno, by tento půllání grunt do zrostu Jana, právního dědice, prozatím se započal, což se i učinilo, takže Martin Novák, jakozto otcim, jenž sobě vdovu za manželku pojala, šest let, po jeho času Jan Klimeš 3 leta, potom Franz Maxa sedm let za hospodáře ustanoven jest byl. Stalo se pak že dědic pravý dosáhl svých let a sobě Franza Maxy dceru za manželku pojala a že posledně jmenovaný držitel dle smlouvy manželské ještě 2 leta hospodářiti měl, takovou živnost dobrovolně postoupil jemu, dědicovi u přítomnosti rychtáře vinohradského Josefa Schneidra za 120 kop mísenských. Zápis učiněn 1. ledna 1760.

Dne 9. dubna 1789 předstoupil Jan Srba před vrchnostenskou kancelář a oznamil, že jeho nedostatek sily na své v držení mající živnosti dále již hospodářiti nemůže a proto takovou svému synu Josefovi Srbovi v předešlém řádu za 120 kop postipuje. (Rukopis 5030 - fol. 14-15)

Dne 13. dubna 1813 předstoupil před slavný vrchnostenský úřad Josef Srba a poslušně přednesl, že on tu svou ve vsi Vinohrady pod Nrem 15 ležící a v knize gruntovní fol. 4 zápisem stvrzenou sedliskou živnost svému synu Josefovi Srbovi a jeho manželce Anně, rozené Fialové se všemi k též živnosti přináležejícími polmi, luhami a zahrádkami i se vším příslušenstvím za 750 zl. předává. Polí bylo při živnosti 18 jiter 777 čtv.s, zahrada 74 č.s.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platili císař dlaně, vrchnosti úrok 2 zl., potažná robotu pracovat 52 dní v roce, ruční práci 99 dní, k záduši za jednu řeckou krávu 8 $\frac{1}{2}$ kr., za jednu živou krávu 23 $\frac{2}{3}$ kr.

5283 Dle vyměření soudu z 8. dubna 1853 čís. 5283 vlastnil živnost dle svatební emilouvy, uzavřené 2. listopadu 1851 za 3200 zl. František Žitný s manželkou Barbarou.

(Rukopis 5039 - fol. 13)

Kožedry

Grunt devátý - s potahem, Matouše Jiržíkého a nyní hospodáře nového Adama Kysely. Staré číslo popisné 22, nově č.p. 37.

Náleží k němu roli orných na 3 kusy - 12 kop záhonů. Držitel platil úrok o sv. Jiří 30 grošů o sv. Havlu 30 gr., za slepice po 10 kr. - 9 kusů.

Dne 13. února Adam Kyselo ujal sobě, manželce a dětem grunt tento Matouše Jiržíkého, kde takto jen prsté místo bylo. Od něho stavení však nově vyzařištěno za 300 kop grošů míšeňských.

Od Kysely převzal grunt 12. února 1688 za 300 kop Václav Skalický.

Po smrti svého otce převrál živnost rápisem z 1. října 1738 jeho syn Josef Skalický v ceně 300 kop. Když pro velkou nemožnost hospodaření a roboty konání, aby živnost více a více do dluhu nezapadala, byl donucen předat ji grunt svému bratrovi Tomášovi Skalickému rápisem z 2. ledna 1738.

Dne 1. května 1738 důkazem staré purkráctní knihy na listu 132 se zjistilo, že Václav Skalický tento grunt roku 1738 dne 2. ledna ujal a rápisem pojistěný měl. Když pro velkou nemožnost dále hospodařiti a rozličné povinnosti vykonávat nemohl a aby tuto živnost do dluhu neuvedl, postoupil ji svému bratu Tomášovi Skalickému za 300 kop. Nový hospodář byl povinen kupní částku splácati ročně po 8 kopacích při držaných obecních

oučtech a zaplatit vřchnost dluží 9 rsl. 13 kr na
rekrutu remundovu koně. Polí bylo při živnosti 61
měr, mohlo chovat 3 koně, 3 krávy, 2 jalovice, 4 svině.
Povinnosti držitele k vřchnosti - vinorůšskému faráři
platit při sv. Havlu nebo odváděti v dobré české mìře
3 větele žita, 3 věrt. ovsy, 3 věrt. ječmena, na místo
letníku z každé dojné krávy 3 kr., úroku vřchnosti
o sv. Jiří 2 rsl. 20 kr., o sv. Havlu též 2 rsl. 20 kr.,
za 9 slepic po 10 kr. - 1 rsl. 30 kr. Robotní povinno-
sti - potažní robotou každý týden 2 dny se čtyřimi
koněmi, mimo jarní a podzimní vorby se semenem
po 2 dny, pěši pak od sklizně otavy až do sena dě-
láni a řešidy po 3 dnech, od počátku otav sena až
do otav celý týden. Něméně při vykonání potažní
roboty ve žních druhého pěšího přistavit povinen
držitel jest. Naproti tomu se mimo 15 dní bez platu
ve žních vaření, máslo a sůl a mléko na stravu, též na
tvrdým obilí 5 kr. a vovsu 4 kr. platu se mu z důchodu
panského pasíruje.

Dne 19. ledna 1744, poněvadž Tomáš Skulický
skrz v zemi povstavší vojnu a jemu učiněné škody
této gruntu dalejc držet nemohl a vzdychy více a více
dluhů přidělával, z té příčiny na vřchnostenské kan-
celáři prohlášení jest učinil, že se gruntu vzdává a
vřchnost hledala několio, kdo by ji ujal a všechny
povinnosti pasíroval. Vyhlašila veřejně, aby takový
člověk předveden byl. Projdeuce však celé čtvrt léta a
nový hospodář se nenášel, aniž by který od kanclá-
ře za schopna uznán byl, žádným způsobem se
dobrovolně k tomu přičinili nechtěl, pročež při konfe-
renci urozeného pana Ferdinandanda Rikla, toho času
všech panství černínských zřízeného inspektora
za dobré uznáno, aby při tom gruntě jen tak
stavení s 8 kopami role Václavovi Antošovi, Pavlovi
Vydrovi 2 kopys a Jakubovi Müllerovi též tak, pod
obvyčejně výplývající čenské a vřchnostenské platy,
též roboty zanecháno, načož také jedna druhá i
třetí strana na ten způsob svolila a spokojena byla,
že totíž Václav Antoš na udělané dluhy všechno

stojící stavění za 110 kop., role za 245, v jedné sumě za 355 kop. ujíma. Nový držitel byl povinen vykonávat panskou robotu týdně 1½ dne, pěší při sklízni otavy až do sen dělání též po 1 a půl dnu.

Dne 1. května 1793, když Václav Antoš prostředkem smrti z tohoto světa vykročil, zanechal po sobě vdovu Dorotu, 2 syny a 2 dcery, totizto Jiříka, Václava, Mařenu a Katerinu. Pořízená vdova sama na živnosti hospodařila. Isouc Jiří Antoš na vojně (nejstarší syn a právní dědic), ujal grunt Václav Antoš, který také na tomto gruntu již 14 let bez zápisu hospodařil a proto žádal vrchnost aby mu statek vložila do pozemkových knih, když jeho bratr Jiří v turecké vojně byl padl. Zápis jemu učiněn byl roku 1793.

(Rukopis 5030 - folio 1/1).

Dne 1. ledna 1807 Jan Antoš maje r. 1806 od svého otce Václava Antoše tu jeho ve vsi Vinorci ležící pod Nrem 22 sedlškou živnost se vším k ní patřícím, jemu postoupenou a odevzdánou za summu 2500 zl. - on Jan Antoš od vrchnostenského úřadu jakožto pravý vlastník této živnosti uznán a držán byl a jest. Poničadž ale z ohledu na této živnosti vznoucí velkých dluhů a rozličných nedostatků a dílem také, že Jana Antoše domovní stavění velkou správu potřebuje, on v této živnosti ještě snad větších dluhů by nadělati mohl, prohlásil se jeho švagr Tomáš Pokorný z Vinorec, on Jana Antoše živnost tak jak stojí a leží s následujícími povinnostmi na sebe přebírá a jemu Janovi Antošovi naproti tomu tu svou ve vsi Vinorci pod Nrem constr. 18 ležící se všem k ní patřícími grunty odevzdává. Polí bylo u živnosti 20 jiter 585 čtv. sálu, zahrady 77 čtv. s. Co se týče náradí a dobytku, takové každý sobě

při své živnosti zanechává, jen to v jednom a i v druhém stavení zůstat má, co hřebem přibito a hlinou omazáno jest. Uvoluje se Tomáš Pokorný Václavovi Antošovi, otci Jana Antoše až do jeho smrti každoroční vejminek dávat, totiz pšenice 2 strychy, žita 9 str., ječmena 3 str., hrachu půl str., másla 20 liber, soli 4 řežidliky, mléka 40 řežidliků pole pod 1 věrteľ pro erfeple. Zaváhal se Tomáš Pokorný starému hospodáři Václavu Antošovi pro jeho objedání chaloupku na svůj náklad vystavěti. Povinnosti držitele k vrchnosti - platiti cís. král. dane jakéhokoliv jména, vrchnosti platiti úrok 4 zl. 6 kr., potazní robotu pracovat s 2 kořima 78 dní, pěši 99 dní. Faráři vinorškemu desátek žita, ječmena a ovsy po 3 věrtelech. Učiteli posnopné od každého druhu obli 1 shnp.

(Rukopis 5047 - folio 6)

Dne 8. října 1840 v následku protokolu
z 2. dubna 1838, pak dle 17. května 1838 vyjednané pozůstalosti Tomáše Pokorného se pozůstala mohovitost za ráklad kšafu tak rozděluje a odezdává. Obdrží syn Josef Pokorný tu ve vsi pod Nrem 22 ležící živnost pozůstávající z 23 jiter 580 čtv. sáhů polí, 770 čtv. s. zahrádky za 1200 zl., potom za Janem Antošem vykázanou jistotu 33 zl. 34 kr. a převzme na sebe dluhy na živnosti vězící v částce 795 zl. a svým sourozencům Janovi, Josefovi, Františkovi, Matějovi a Marii vyplatí jejich podíly po 102 zl. 26 kr. Pozůstalá vdova si vymínila na této živnosti až do své smrti nebo do své vůle sama hospodářti a v případě, že by živnost svému synovi postoupila, byl tento povinen ji vydávat celoroční vejminek a sice 3 strychy pšenice, 6 str. žita, 2 str. ječmena, 2 věrtele hrachu, vše syrovorané české míry, na penězích 6 zl. 2 sáhy

dříví, 10 řejdliků soli, 20 liber másla, denně 1 řejdlik mléka, poskytnout jí teplý byt a komoru, 1 strych pole pro církev, tu kde on sám hospodář sázeť bude, 2 slepice na jeho zrní chovat a všechny taxy a poplatky při převodu zapravit. (Rukopis 5039).

Dne 27. října 1842 Josef Pokorný prodal Marii Petzové tu jí dle knihy dominikální Nro II., folio 160 přináležející grunt - rustikální živnost pod Nrem 37 nové, 22 starého popsaní ve vsi Vinoři, pozůstávající se z domovních a hospodářských stavení i s polmi výměry 32 jiter 588 čtv. sáhů a skáradou 77 čtv. s., se vším sklizníkem za 4000 rčl.

(Rukopis 5039 - folio 189).

Od 16. března 1840 držel živnost za 1200 rčl. Josef Pokorný. Po něm bylo při živnosti 23 jiter 385 čtv. s., základ 77 čtv. s.

Ná základě dekretu z 15. února 1869 a smlouvy z 16. srpna 1842 vloženo právo vlastnické k této živnosti v ceně 11.500 rčl. na Antonína Kosteleckého dle odevzdací listiny ze 14. prosince 1875. přešlo právo vlastnické po smrti Antonína Kosteleckého na jeho manželku Annu Kosteleckou.

Od 19. dubna 1876 je statek v držení Otakara hraběte Černína z Chudenic.

(Hlavní kniha aktiv a pasiv)

Grunt desátý - s potahem Jakuba Hojského až posavade pustý,

místo park od budoucí nové hospody obraný a role in suspenso pro budoucího hospodáře zanechaný kdyby táz nová hospoda k vyzdvížení přišla, tehdy bude moći z hospody staré, nebo krčmy selský grunt učinen být a pole k takový se přidat a stavení s rolma prošacovati jako komu z toho náležet bude, rozepat, což dle starých knisi purkrechtrich vymacháci se dluhům zaduší vinořskému 30 kop 17 gr. Ostatek zač

prošacován bude, vrchnosti platití úrok o sv. Jiří
2 kopy 30 gr. o sv. Havlu 2 kopy 30 gr., slepic za
každou 10 kr. odváděno - 9 kusů.

Grunt jedenáctý - s potahem Jiřího Jansy
a nyní nového hospodáře Jakuba Mendla.
Staré číslo popisné 23, nové č.p. 36.

Nyní k němu připsáno roli vorných vč 2
kusech 12 kop rášonů mimo 3 kopoy rášonů, které
jsou Janovi Kunratovi vyzdvižené a k nové chalupě
připsané. Povinnosti držitele - platit úrok o sv. Jiří
2 kopy - o sv. Havlu též 2 kopy grošů mísenských,
slepic po 10 kr. 2 kusy odvádět.

Dne 13. února 1676 ujal ten grunt Jakub
Mendl sobě, manželce a dětem jejím po Ondřejovi
Jansovi se vším příslušenstvím, povinnostmi a ro-
botou za 350 kop mísenských s přidavkem 2 kopí-
pluhem, branami a vozem.

Dne 12. prosince 1688 ujal živnost Václav
Lamr. Dne 5. března 1692 byla živnost v přítom-
nosti hejtmana Jarošky prošacována, poněvadž
Václav Lamr skrze svou pouhou nedbanlivost ne-
toliky nic neopravil, vyborž i dluhů jak milostivé
vrchnosti, tak i mezi lidem nemálo udělal ani peněz
gruntovních hned při začátku vyplatit nemohl, jest
proto s gruntu svržen a na jeho místo Šimon Ši-
mek dosazen jest za 300 kop.

Od svého otce převzal živnost 1. března
1714 syn Jakub Šimek. K živnosti dostal 4 kusy
tažných voln se vším příslušenstvím, ale vše velice
seslé, totižto 1 hengst za 21 zl., 1 klisna za 10 zl.,
mladší klisna za 21 zl. a jedna za 9 zl., vůz, pluh,
brány. Při živnosti bylo ještě jedno nové stavení,
při kterém jedna marštal a komora za 16 zl. se na-
chází a tak celá živnost řácována i s přidavky
na 370 zl.

Dne 1. května 1738 dle vyjádření staré

knihi purkrechtí na listu 163, který Jakubovi Šimkovi ten grunt 1. března 1714 prošadován právem rychtářským, po jehožti Šimonovi Šimkovi se vším příslušenstvím za 300 kop připsán, též 4 kusy tažných koní za 52 zl. 17 kr., vůz se vším příslušenstvím za 12 kop, v nově vystavěná komora a místal za 53 kop 42 kr., summu za 378 kop. Při živnosti bylo 59 strýčka polí. Nový držitel mohl chovat 3 tažný koně, 3 krávy, 2 jalovice, 3 svině. Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři - jménem desátků odváděl vinorškému faráři po 3 věrtelcích ovce, ječmena a řita, letník odváděl z každé dojné krávy 3 kr., za 2 odkažané železné krávy k zaduší platil po 8 kr., za živou železnou krávu 23 kr. 2 denary. Vrchnosti úroku nebo činže ročně včetně o sv. Jiří a sv. Havlu po 2 zl. 20 kr., za 9 slepic po 10 kr. Císařskou kontribuci platil za 12 kop záhonů polí. Robotní povinnosti - potažný robotou pracovat týdně dle starého obyčeje 2 dny po třech a když potřeba ukáže po 4 koních, mimo toho na vrbou jít s párem. Pěší pak od sklizení otav až do dělání sena po 3 dnech, od sena dělání ale až do sklizení otav celý týden. Ve žnich po potažní robote druhého pěšího ostatní dny vysílati má, za čež se jemu pasírujících 15 dní bez všechno úplatu, ve žnich vaření na stravu a za každej den na pšenicích, žitách a ječmenáči po 5 kr. z důchodu vrchnosti pasíruje.

Dne 5. února 1739 poněvadž pozůstala vdova Dorota po nebožtíku Jakubovi Šimkovi na živnosti této pro nemožnost a sdělané dluhy a všelike povinnosti vybějvat nemohila, taková živnost synu Kášparovi Šimkovi v předešlém řádu per 370 kop postoupena. Byvše však na chalupě mnoho dluží, byla postupní cena zvýšena na 420 kop 45 kr. Při živnosti zůstal 1 pár tažných koní s potřebným nádobím, vůz, pluh, bránu se vším příslušenstvím. Živnost převzal s podmínkou,

že vdovu Dorota - jeho matku, obdrží vejminek
1 stříbrnou pšenici, 4 str. žita, 2 str. ječmena, pone-
chá ji ve stavění jednu komoru a pár živestko-
vých stromů na kalíraď.

Dne 20. Jundi 1743 byl na milostivé
poručení pod datum v Jindřichovým Hradci dne
13. dubna běžícího roku Jeho exelence vysoce
urozené paní Izabely Marie, ovdovělé sv. říše
hraběnky černínské & Elvidenické, rozené Marches-
ky z Westerle, jakž na ten čas zřízené poručni-
ce - Kaspar Šimák pro jeho proti vrchnosti uči-
něné vejstupky z této zemnosti propuštěn a na
to místo Josef Šneider dosazen, kterémuz takto
živnost nebo grunt potažný a 12 kopama polí
s přidavkem voru, pluhu a bran za 420 r. kte-
rovžto súmumu splácel vrchnosti ročně po 6 kopách
při dražaných obecních oučtech.

Dne 9. června 1753 oznamil Josef
Šneider, tehdejší rychtář, že jsouc při dobrém
zdraví a rozumu a docela s rozmyslem jeho až
do toho času s právem obce Vinoře, tento kniha-
mi pojistěný grunt a 12 kop záhonů polí svému
zeti Václavovi Jedlickovi, však teprve po jeho a
manželky smrti postupuje. Živnost měl převzít
právní dědic Josef Šneider, ten však své právo
prodal Václavovi Jedlickovi za 150 r.

Dne 10. března 1764 Josef Šneider,
který grunt svému synovi postupně odevzdal od
Třího Šimka, který pro učiněné vejstupky proti
vrchnosti z pánství musel odejít, v sumě 140
kop 45 gr. Poněvadž grunt docela zaplatcen jest,
tak se synovi Josefově Šimkově vším právem a s
prislušenstvím připisuje.

Poněvadž Josef Šneider tak dalece do
dluhů zabředl, že jeho živnost do círidy přijít
měla, aby jeho dcera Kateřina od práva svého od-
tržena nebyla, uvolil se Šneiderův zetí Matěj
Triemer - Tonner, chalupník ze vsi Kbel, tento

zádlužený grunt na 6 let až do využití r. 1790 následujícím způsobem ujmouti. Jan Loebel, chalupník ze Kbel, zapůjčil Matěji Jonnerovi 12 str. žita a 300 zl. na hotovost, k kterých peněz on zaplatil dluhy a za to mu dal v zástavu svou chalupu ve vsi Kbelích. Poněvadž mu zanechal také všechno hospodářské a domovní nářadí, byl sestaven seznam všech těchto věcí, které po určených letech měly být vráceny. Z tohoto seznamu lze soudit na ceny domácího zařízení v té době - 8 slepic po 1 zl. 10 kr., stará husa za 30 kr., půl vozu zadního se vším příslušenstvím i se závěrkou za 27 zl., půl vozu předního za 3 zl., letní řebriny za 2 zl., fasuňek za 1 zl. 30 kr., hnojník za 45 kr., pluh se vším příslušenstvím za 3 zl., brámy a hřebíky nabité za 1 zl., nové brány bez hřebíků za 24 kr., žerací stolice za 2 zl., kopáč za 8 kr., vidle za 24 kr., motýka za 12 kr., špic za 12 kr., podávky 15 kr., travní kosa za 12 kr., sekera za 20 kr., ředvík za 36 kr., 3 ovčí lisy za 30 kr., kolečko 30 kr., 2 škopoky 30 kr., 2 konve za 14 kr., stůl za 1 zl. 70 kr., stolice 24 kr., 2 židlice za 30 kr., police na hrnce 20 kr., meděnec 2 zl., železný kamnovec za 2 zl., police na talíře 20 kr., mandl za 1 zl.

Když první dědička tohoto gruntu Katerina od vrchnosli za plnoletou uznána byla, provdala se za Jana Loebla ze vsi Kbel. Proto byla řívnost ležící ve Vinohři pod Nr. popisní 23 oběma manželům poříposána kápitcem k 1. květnu 1793 v ceně 1286 zl. 58 kr.

(Rukopis 5030 - fol. 6 - 1/20).

Dne 17. února 1814 žádala Katerina, vdova po Janovi Loeblovi ve Vinohři se srozměním poručníka jejich dětí Janem Bubeníkem vrchnostenský úřad, že ona skrze možství dluhů, které splaceny byly mají, jichž jest

na 4240 zl., dále jí hospodářství v stavu není, aby jí od vrchnostenského úřadu povolenlo bylo tu po jejím manželovi pozůstatou živnost pod Nrem constr. 23 ve Vinorci ležící, se stavením a se všemi případnostmi Janovi Nekolnýmu z Vinorec odstoupit, protože všechny na této živnosti vězíci dluhů k naplacení na sebe přejme. Tí vdově každý rok byl povinen vydati 1 strych 2 věrtele ječmena, 2 čtvrtce soli, 4 sáhy palivového dříví s přivezením, pak chlívek pro dříví které ona sobě sama koupí, mimo toho jeho ve Vinorci pod Nr 53 ležící chalupy do její vlastnosti odstoupiti slibuje. Vrchnostenský úřad považujíc, že právni šacuňk té živnosti jen 200 zl. 38 kr vymáší, že by skrze veřejnou licitaci za tuž živnost nikdy by se neschránilo, co dluhů na ní význe, že by vdova Katerina Loebllová v nebezpečenství byla, potřebný byt a vejminek ztratila, kdyby se tento prodej neuskutečnil. Počalo bylo při živnosti 37 jíter 895 čtv. sáhu, ráhunda 108 čtv. sáhu. Povinnosti držitele gruntu - platit cís. král. daně jakéhokoliv jména, která vypsána jsou, neb v budoucnosti se ještě vylilá, vrchnosti úrok, neb činží ročně 5 zl 46 kr, robotovati potažní prací 143 a pol dne, rucní prací 24 dní. K ráduši vinoršskému za 1 životu krávu platit desátek 23 a pol kr, za železnou krávu 16 kr, dále faráři odvádět žita 3 věrtele 1 čtvrtci, ječmena 3 strychů 1 větel, ovesa tež tolik. Místnímu učíteli jeden snop z každého obili posnojného.

(Rukopis 5047 - fol. 31).

Dne 16. března 1815 Jan Nekolný se svou manželkou Barbarou z Vinorec prodali Josefovi Kunzovi ze Kbel jím vlastně patřící sedlškou živnost ležící pod Nrem constr. 23 se

všemí případnostmi. Polí bylo při živnosti 34 jíter 194 čtv.s., dvě zahrady o 186 čtv.s. sáhů. Přidavkem mu zanechal 2 koně, krávu, vůz, pluh, brány, 1 kopač, všechno obilí, které ve stodole se nachází, vše co ve světnici, domě a chlívě jest přibito nebo silnou ramazáno, za dobrovolně meri nimi smluvěnou summu 6950 řl na kteroužto částku dostal jen 1000 řl, ostatní peníze použity na kaplacení dluhů. Nový držitel musel převrátit i všechny rávanské vejměříky jak jsou v předu uvedeny.

(Rukopis 5047 - folio 35).

Dne 1. května 1823 Karel Guignes prodal Josefovi Rautenkraucovi a jeho manželce Katerině dle knihy kontraktní pod Nrem 23 ležící rustikální grunt se vším příslušenstvím za 2846 řl. Polí bylo při něm 37 jíter 815 čtv.s., zahrada 108 čtv.s. Povinnosti zůstaly bez změny. Nejmenší Kateriny Léblové - 1 strych 2 včetle psenice, 1 str. žita, 1 str. ječmene české mlyn musel kupující na sebe převzít.

(Rukopis 5047 - folio 61).

Dne 20. října 1823 Josef Rautenkraus s manželkou Katerinou prodali Janu Jíkačovi svou živnost, připsanou jemu zápisem v Praze dne 1. května 1823 se vším obilím, píci i polem s tuřincem a Bramborou, od kterých se jenom ty, které podruhům na jejich hvožji a mušketýrovi na polovici patří, 11 kusů, 6 slepic, kojout, 10 kuriat s kvačnou, dvě roční krávy dojné, roční bejček, 2 koně, 6 kusů ovčího dobytka, vůz, pluh, ten vůz s fasuňkem a žebřinami, brány se železnými šírebkami nabité, kopač, vidle, podávky, tálilo, klanicínsk. 2 cepy, 2 sejta, putýnka, řezací stolice, 2 kosy, sud, kád, koňské nářadí - vše ostatní jak stojí a leží v domě, na dvoře a na zahradě, vše se postupuje

za 2920 zl. Prodávající si vymínil ještě 14 dní v domě bydleti, po tomto času ihned byt vysklidi. Od 28. května 1824 držel řívnost Václav Lebl za 7000 klatých. (Rukopis 5047 - folio 61).

Dle kontraktu z 10. prosince 1854 koupil řívnost za 5600 zl. Karel Pitz. Bylo při ní 34 jiter 895 čtv. s. polí a kahradla 186 čtv. s.

Od 27. února 1867 držel ji za 26.126 zl. 68 kr. Karel Bendlmajer. Od něho ji koupil za 21.500 zl. Otakar hrabě Černín z Chudenic.

(Hlavní kniha aktiv a pasiv).

**Grunt dvacátý - chalupa Jana Kerbena
a nyní nového hospodáře Jana Pavlyšky.
Staré číslo popisné 25, nové č.p. 33.**

Náleží k ní roli vorníčků se kahradou u chalupy ve 12 kusech 4 kopu záhonů. Povinnost platit vrchnosti úrok o sv. Jiří 40 gr a o sv. Havlu 40 gr za slepice po 10 kr odvádět 3 kusy.

Dne 13. února 1676 ujal Jan Pavlyšta pro sebe, manželku a své potomky chalupu Jana Kerbena se vším příslušenstvím za 125 kop mísenských. Chalupu na stavění velmi sešlal za 100 kop převzal 12. února 1685 Řehoř Tyrychta. Isouce nyní těžké časy, kdy peněz nebylo, splácel chalupu po 3 kopách ročně při dražních obecních souctech.

Od 1. března 1716 držel ji Jan Balcar, který ji také jen splácel bez složení závazku. Dne 1. května 1738 se vynalo ve staré purkráctví knize folio 183, že léta 1716 dne 1. března Jan Balcar chalupu za statek od Řehoře Tyrychty se vším potřebným náradím, však ale bez stavění, poněvadž každý na svém seděti

růstal, za summu 109 kop míšeňských koupil.
V tom způsobu se tento zápis obnovuje, a to v
nové knize na foliu 8. Při živnosti růstali 2
tažní voli, 2 krávy - jalovice, 3 svině. Desát-
ku faráři vinorškému nedával jen z každé
dojné krávy platil držitel 3 kr. za jednu odka-
zánou k zádušní krávě k chřemu Páně vinor-
skému 8 kr 1 denár, za jednu na živě jsoucí
23 kr 2 denáry. Vírok vrchnosti platil ročně
o sv. Jiří a o sv. Havlu po 1 zl 10 kr, za 4 a
půl slepice po 10 kr - 45 kr celkem. Císařské
kontribuce platil ročně o sv. Jiří až 6 kop za-
konu. Robotní povinnost potažší každý týden
s párem koní, pěši od toho času sklízení otav
až do sena dělává každý týden po 1 a půl dne,
když se ale sena sklidit začínají, po 3 dnech
vysílati, tak až do sklízení otav setrvali musí.
Za tu pak po vykonání pěší roboty ve žních
na pšeniciči po 5 kr a na ovse várání po 4 kr
při obyčejné stravě (za kteroužto mouka, vaře-
ní a sůl, též za máslo a mléko peněz se plati),
pasírováno jest, při čemž jen takto 7 a půl
dne bez úplaty defelíruje.

Dne 31. Augusty 1746 předstoupil
před knihy gruntové majitel tohoto gruntu
Jan Balzar a prohlásil u přítomnosti rychtá-
ře Jiřího Fojta, že tento grunt pololání svému
synovi Janovi Balzarovi dobrovolně s tím
vším k němu od starodávna příslušenstvím
za 141 kop postupuje.

Poněvadž on Jan Balcar dílem pro
seslost velkého věku, dílem pro porušení odu-
ramene své hospodářství zastat nemůže,
když sám neměl žádného dědice, s Josefem
Jámou k panství císařskému brandejskému
poddaným dobrovolně se poroval, že pokud
by vrchnostenský vinoršký úřad k dobré u-
znal, on jemu jeho mající hospodářství, jak

stojí a leží i s tím nově vysetým obilím na ten způsob zanedlá, aby on jemu hotovými peněz 800 Kčl položil a od hodiny všechny vrchinosten-ské daně a povinnosti, robotu vykonával.

Kápis do knihy byl mu vložen 4. července 1768. Tříma neměl peněz na zakoupení gruntu, proto si je vypůjčil od svého otce, telidejsího jen-štajnského rychtáře.

Poněvadž Josef Tříma prostředkem časné smrti z tohoto světa vyskočil a pozůstalá vdova sama hospodářit nemohla, po-jala sobě za manžela Jana Řepku, kterému vrchinost tu Třimovskou živnost do krostu právního dědice Marieň Třimové odevzdala kápicem z 1. května 1793.

Dne 6. srpna 1808 předstoupil Jan Řepka před slavnou vrchinosteneskou kancelář postupně přednášejí, že on tu svou pod Nr. popsanou 25 se vymaďázející sedlskou živnost svému synovi Antonínu Kotkoví a spolu jeho manželce Lidmile odstoupili cíce, k čemuž také své povolení vrchinost dala.

Nový držitel převzal živnost za 1400 Kčl. s přidavkem 2 tažních koní, krávy, vozu, plu-su a bran se vším příslušenstvím. Polí bylo při živnosti 16 jiter 572 čtv. sáhů, ráhřad 825 čtv. sáhů. Nový hospodář byl povinen vydávat svému tchánu každý rok až do jeho smrti 2 str. pšenice, 8 str. žita, 2 str. ječmena, 1 větel hrachu vrchovaté čisté rakouské mýry, jemu dovážet obilí do milína i se milínem a dar-ma bere všechni námitek. Jednu krávu na hos-podářově píci chovat, dobrý byt a dobré stravo-vání, při hospodářově dříví svoje jídlo vařit, nebo když vařit nebude, jemu ročně přivézt dva sáhy dříví. Povinnosti držitele k vrchiností - platit cís. královské daně, jakéhokoliv jména, vrchinosti úrok nebo činži ročně 3 Kčl.

5 kr. potažní robotou se dvěma koňmi robovat 52 dní, ruční jen se statnou, kdy vši první schopnou osobou 99 dní, k ráduši vinohradskému úrok 31 a půl kr. učiteli jménem posledního ročně po 1 šinopu ječmena, ovsy a pšenice.

(Rukopis 5047 - folio 10).

Po smrti Antonína Kotka, jakozto předešlého držitele onoho před ním Jana Řepky gruntu Nr contr. 25 ve vsi Vinohrady ujali ten samej dne 23. septembra 1810 Martin Hrabě s manželkou Lidmilou, se vším právem a příslušenstvím, tak jak téživnosti Antonín Kotek užíval, nebo právo užívat měl, se všemi k němu náležejícími polmi, luhami a ráširadami, se zimním a jarním osetím, s párem koní, 2 kravami, vozem, pluhem, branami se železnými hřebíky a ostatním rozličným inventárem - za 3910 Kč., na kterou částku složil kupující 2180 Kč., zbytek 1730 Kč. 44 kr. náležel Lidmile Hrabětové, rozené Řepkové k její vlastní dispozici. Polí bylo uživnosti 16 jiter 572 čtv. s., ráširad 825 č.s. Oni Hrabětovští manželé povinni byli Jan Řepkovským manželům a rodicům Lidmily Hrabětové následující osobní vejminek vydávat - žita 8 str., ječmena 2 str., hrachů 1 věrtel a to vše vrchovaté míry s přivážením do a ze mlejna. Pak 2 sáhy dříví též s přivozem dávat, nebo aspoň při svém ohni vařiti nechat. V této živnosti svobodný a teply byt ponechat až do jejich obou smrti a jednu krávu na svůj obrok držet. Povinnosti k vrchovosti zůstaly stejné.

Dne 31. ledna 1852 Matěj Hrabě, grun-
tovník ve Vinohrádkách Nr 25 žádal o knihovní výčetní
a vepsání svatební smlouvy na spolužastřic-
tví gruntu Nr 25 ve Vinohrádkách, Katerině, rozené
Škorpilové.

Od Marie Hrabětové převzala polovici
živnosti v ceně 840 kr. dne 20. března 1843
Katerina Hrabětová rozená Škorpilová.

Dne 28. října 1877 vloženo právo na
polovici gruntu Janovi Hrabětovi a jeho man-
želce Anně.

(Rukopis - Hlavní kniha aktiv a pasiv).

Grunt třináctý - chalupa Jana Burdy
a nyní nového hospodáře Václava Husáka.
Číslo popisné 40.

X
Husák

Náleží k ní roli orných se zahradkou
při chalupě 2 kusy - 4 kopy rášionů.

Povinnosti držitele k vrchnosti - platit
úrok o sv. Jiří 40 gr., o sv. Havlu 40 gr., sle-
pic po 10 kr - 3 kusy.

Dne 13. února 1676 ujal této chalupy
prošácovanou právem rytířským a koncel-
ským po Janovi Burdovi za 136 kop Václav
Husák, od 12. února 1688 převzal chalupu je-
ho syn Matěj Husák. Od něho ji přebírá dne
30. března 1691 Matěj Balcar ber závdavku.
Od 18. února 1711 ujímá chalupu v téže ceně
Václav Horák. Dne 22. března 1735 se stala
smlouva dobrovolná a nezrušitelná, dle níž
Václav Horák postoupil živnost Janovi Mülle-
rovi k Třeboratici. Naproti tomu mu kase odstou-
pil svou chalupu v Třeboraticích se 4 kopami rá-

šionu polí.

Dne 1. května 1738 podle bedlivého vyšetření ve staré gruntovní knize na foliu 198 se vynášlo, že tento pololamý grunf v letu 1735 Jan Müller s Václavem Horákem za jednu v Třeboradicích mající obecní chalupu proti přidavku 60 zl. se vším příslušenstvím za 287 zl. zhlásiloval. Polí bylo při živnosti 33 str. a 1 str. zahrada 1 str. Mohlo chovat 2 tažný koně, 2 krávy, jalovici, 3 svině. Desátek faráři neplatil. letník a každě dojné krávy ročně po 3 kr. ka 1 řečernou krávi musel skladati 8 kr. vrchností úrok neb činži 1 zl 10 kr vždy o sv. Jiří a o sv. Pavlu.

Dne 16. Novembris 1763 poněvadž Buši všemohoucí hospodáře z tohoto světa na věčnost sobě povolal a po něm pokračovala vdova Marie na ber manžela hospodařiti si netroufala, jorčež pojala sobě za manžela Vojtěcha Nauše. Byla mu živnost připsána se všemi právy a povinnostmi za 347 kop 30 gr.

Poněvadž Vojtěch Nauše pro sešlost věku svého a nedostatek zdraví a sily na této živnosti neschopn dale hospodařiti se viděl, předstoupil před knihy purkrechitní ve Kbelích a v slušnosti žádal, by takovou živnost svému synovi Janovi mohl v předešlém žacuňku postoupit a odevzdat, k čemuž vrchnost svolila a vložila do pozemkových knih kápicem k 12. října 1790.

Dne 17. července 1817 předstoupil Matěj Vituj na vrchnostenskou kancelář panství Vinoře a prohlásil, že k příčinu dorostu pastorního syna Jana Nauše předává tu jemu dle otcovského kšeftu odkázanou ve vsi Vinoři pod Nrem popsaní ležící sedlskou živnost se

vším dobytkem za 3018 zl. Povinnosti jeho k vrchnosti - platit úrok neb činži 4 zl 6 kr. robotovat se 2 kopními 7 dní. Kdyby snad jednou Matěj Vítuj ze Skalice se do Vinohr vratil, měl se svou manželkou až do své smrti mít ponechánu jednu světnici co by vejmínek.

(Rukopis 5039 - folio 162).

Grunt čtrnáctý - chalupa Jana Sojovského
a nyní nového hospodáře Václava Kalivody.
Staré číslo popis. 26, nové čís. popisné 32.

Náleží k ní roli orných se zahrádkou
ve 4 kusech 4 kopů každou. Platil úroků o sv.
Jiří 40 grošů, o sv. Havlu 40 gr., slepic po 10kr
odváděl za 3 kusy.

Dne 13. února ujal tuto chalupu Václav
Kalivoda od Jana Sojovského se vším příslušen-
stvím za 120 kop grošů mísenských.

Od něho ji převzal 12. února 1685 za
120 kop Martin Semecký. Byvše však tato chalu-
pa na stavění velmi sčela, odpisuje se novému
hospodáři za napravení stodoly i za vystavěné
nové chlívky na místě kávdačku na chalupu
20 kop, takže zaplatil jen 100 kop ročními vej-
rušky po 3 kopních.

Od 4. Novembra vlastnil chalupu za
125 kop Martin Veselý. Po jeho smrti připadala
chalupa za 125 kop synovi Jakubovi Veselému,
který od léta 1709 po smrti svého otce vše sám
hospodařil (zápis z 28. února 1715).

Od 15. března 1715 držel chalupu za
tutej ceny Václav Sláma.

Dne 14. března 1738 předstoupil před
knihu purkreditor Jiří Špýdr a oznamil, že
končí chalupu pro sebe, manželku a děti své i

s tou při polosedliským gruntu vystavěnou chaloupkou. Sláma si při prodeji učinil, aby nový hospodář jemu tu v nově vystavěnou chalupu až do jeho smrti k vlastnímu užívání a vladnutí zanechal, která po jeho smrti k témuž gruntu zase připadnouti má na věčny časy.

Dne 14. března 1738 jest Pavlovi Špydrovi nový zápis učiněn, který ve starých knihách purkrechitních na listu 202 od slova k slovu takto zní: Předstoupice před knihy purkrechtní Jiří Špýdr, rychtář letňanský, Jan Kostelecký, rychtář cvrčovský, přednášejícé, že jim tento polo potažitý grunt spolu s při něm nově vystavěnou chalupou Pavel Sláma pro děti jejich, totiž Pavla Špýdra a jeho manželku Dorotu za 198 kop 55 gr dobrovolně a dědičně prodal. Podmínkou si učinil, aby on nový hospodář prodávajícímu Pavlovi Slámovi tu nově vystavěnou chalupu až do jeho smrti k vlastnímu užívání a vladnutí zanechal. Roli bylo při živnosti 28 strychů, zahrada 3 str. Od dobytku převzali 2 koně, 2 krávy, jalovici a 3 frislinky. Povinnosti nového hospodáře - desátek vinoršskému faráři neodváděl, letník k každé dojné krávy platil 3 kr za 1 krávu k ráduši odkázanou, platil ke kostelu povýšení sv. Jiří ve Vinohrárech 8 kr + denar, za řívou krávu k témuž ráduši 23 kr 2 denary. Vrdlinosti platil úrok neb činži ročně vždy o sv. Jiří a sv. Havlu po 1 až 10 kr, za 4 slepice po 10 kr, 45 kr císařské kontribuce platil k 60 kop záhonu polí. Panská robotá - potažná týdně po práci 1 den, pěši pak od sklízení otav počnouc až do sena děláni po 1 a půl dne, když se ale seno klidili ráčne, musí po 3 dnech až do shromáždění otav vycházet. Za tu robotu pěší se o říči vaření na stravu dává a na turdym

obili po 5 kr. na ovu všeck 4 kr. platí z díchodu
vrchnosti se dává a jen toliko povinných 7 a po
dne ve žnici bez úplaty za stravu se vykonává.

Léta 1747 dne 14. ledna, tak jak je zápis
Františka Antoše na gruntu Jiříčkovským doká-
ruje na listu prátym, z příčiny že jest opáčena
Jiříčkovská živnost rozdělena byla, tak také se
k tomuto gruntu Pavla Vydry (Špýdra?), jinak
Dolejšovskýmu řečenému 2 kopu záhonů za 60
kop 50 gr připisuje.

Dne 17. května 1780 s vědomím milosti-
vé vrchnosti koupil Josef Kostelecký pro sebe i
potomky své tento grunt od Pavla Vydry. Ten ne-
má žádný dědice, toliko jednoho syna, kterýž ale
na vojně furlýrem pořuštává a který dopisem
otci poslaným docela tohoto gruntu se vzdává a
se vším spokojen jest co by teprve po smrti jeho
otce a matce po nich zůstalo. Grunt prodán za
summu 400 zl hotovými peněz, jež na mísenské
342 kop 51 gr vynáší. Odstupující si určil až do
své smrti vejmínek - pokojný byt v té při gruntu
se vynacházející chaloupce, 4 střechy obili pro
obživení, na záhradě 20 stromů.

Dne 10. září 1798 odstoupil Josef Kostele-
cký živnost svému pastornímu synu Janovi Vítězovi,
který ji držel do 21. července 1804, kdy ji opět pro-
dal Josefovi Kosteleckému, když se sám dobré při-
řenil na brandejské panství do vsi Popovic - za
kupní cenu 1907 zl 13 kr.

(Rukopis 3050 - folio 9-1-8).

Dne 28. února 1806 postoupil Josef Ko-
stelecký svému synovi Václavu Kosteleckému tu
svou ve vsi Vinohrady pod Nrem 26 kontribučenskou
živnost se vším právem a povinnostmi, se vším
hospodářským nářadím, poli a záhradou s pone-
cháním 1 koně, 2 krav, 1 jalovice, 12 kusů skopo-
vého dobytka - za 1700 zl, všeck s tím dolčzením,

že on otec Josef Kostecký žádny vejmínek mít nežádá, ani co více na této živnosti k poslédávání mít nemá. Kupní částky Václav Kostecký svému otci z přínosu své manželky Kateriny, rozené Bohuslavové, v hotovosti vyplatil. Poří bylo u živnosti 20 jíter 748 čtv. sáhů, zahrada 1294 čtv. sáhů. Povinnosti dřízitele k vrchnosti - platit cí. královské daně jakéhokoliv jména, do zádušní pokladny každoročně 31 a půl kr. vrchnosti úroku neb činže 4 zl 6 a čtvrt kr. Polažité roboty vykonávat se 2 koňmi 78 dní, ruční roboty 99 dní. Učiteli poštopně ze všeho obilí - pšenice, říta a ovesa po žních vždy jeden snop. Poničadž jeho Václava Kosteckého manželka Katerina a vlastní dcera Františka Bohuslavová z Kobylis dle svatební smlouvy z 10. 11. 1805 přinesla hotových peněz 1700 zl, jednu klisenu, krávu, 12 ks ovcí, prasnicí a 2 prasata, vše dohromady v ceně 1866 zl, byl její přínos pojistěn na živnosti. Nový hospodář musel převrátit na sebe i dluhy do siračí kasy 660 zl, proti čemuž otec synovi postoupil ty své za magacínské lieferuňky, jak na svém gruntem, tak na gruntem Josefa Vilovského ve vsi Cyrcovicích k poslédávání mající bonifikace, jež měl stát zaplatit mnohým osadníkům.

(Rukopis 5047 - folio 3/4).

Dne 30. dubna Antonín Kostecký žádal o gruntovní včlenění dle libro Nro A a zapsání do knih živnosti Nro 26 ve Vinorci, kterou obdržel od své matky Kateriny, provdané Čejnové a sice jen polovici.

Odtvého otce Václava Kosteckého převzal živnost syn Václav Kostecký. Jen se oženil s Katerinou, dcerou Václava Bohuslava, které připsal 10. listopadu 1805 za 1866 zl polovi-

už řivnosti.

Od 20. října 1851 držel Antonín Kostecký na základě svatební smlouvy Antonína Kosteckého jakožto ženicha, který odvrátil polovici ušedlosti své nevěstě Anně, rozené Rešákové se souhlasem pastorního otce Josefa v předlávací a odhadní ceničce dobré měri sebou umluvené 1800 zlatých. Po smrti svého manžela Antonína Kosteckého převzala zápisem v pořemkovej knize ze 14. prosince 1875 i druhou polovici gruntu vdova Katerina Kostecká.

Grunt patnáctý - s potahem, kdež předešle jenom chalupu bývala Jiřího Hřebíčka, avšak jsouce k ní 2 kopu záhonů od krčmýho horejšího Matěje Sojovského přidáno, sedlský grunt učiněn jest a nyní na něm rezistáva Mariana Kazdová

Náleží k ní role orné v osmi kusech 11 kop záhonů, zahrada při stavení s některým stromovým rozdílným. Držitel platil úroku o sv. Jiří 2 kop 30 gr, o sv. Havlu 3 kop 30 gr, za slepice po 10 kr odváděl 30 kusů.

Při držaných soudech 12. února 1676 za přítomnosti pana hejtmana a konšelů ujali toto řivnost se vším průvem a povinnostmi, grunt který dříve náležel Jiříkovi Hřebíčkovi, s robotou a kontribucí Mariánu Kazdovou za 280 kop. Poněvadž nyní ona spolu se svým synem na též gruntu hospodárení provozuje a takový - buďto do navrácení jejího manžela od ní bere vše přičiny k lehkomyšlnosti přijc ušleho, anebo dokud možnost pokračovati bude v držení, držet dle, pročž při tom se pozůstavuje. A dálej kdyby držet grunt nemohli, byla vdova povinna včasné o tom

vrchnost vyrokujiči.

Dne 30. března 1691 ujal tušo sedliskou živnost po Marianě Kardové sobě, manželce i potomkům svým, spolu s 11 kopami do ráhony polí vorných, též se zahrada za 280 kop Matěj Husák. Po jeho smrti v letech 1691 při neštastném ohni, který z chalupy Jana Kukly vysel, do gruntu vyshořel a při něm nic jiného, takto samé kdy zůstaly, ano i 3 klisny při grunte růstavající a do předešlého šacníku počaty u Matěje Balcaru, kterýžto také tu hospodařil ráčal, v chalupě jeho vyshořely a ten, byv již rase od Jana Kulhavého vyazdvižen - připsán za 300 kop rájosem z 10. prosince 1694.

Od Jana Kulhavého ujal 3. ledna 1707 statek nebo grunt s počalem, který již skrz svou velkou chudobu hospodařit nemohl za 380 kop - Maximilián Husák. Přidavkem dostal pár klisen, vůz, pluh a bránu hrebíky nabité, 2 kopu žitné slámy, 1 kopu drobné slámy.

Od 8. Novembria 1708 držel grunt za 130 kop Matěj Balcar, od 1. března 1716 Rěčík Tymrůčíter.

Od něho převral živnost 16. února 1725 Pavel Byšický. Poněvadž Pán Bůh všemohoucí k tohoto bídneho světa na věčnost jest jej povolal a vdovu Dorotu se čtyřmi sirotky tu zanechal, nejmladší syn Václav, jemuž dědičným právem živnost by patřiti měla, ještě nezletilý jest, pročež pojmenoval sobě vdovu Dorotu za manželku Jiří Sojt, který byl od vrchnostenské kanceláře za dosatečného k hospodaření určen, převral 12. dubna 1736 živnost do krostu pravnilho dědice. U živnosti bylo 12 kop orných rolí a zahrada za 437 kop 37 gr, vůz se všechna potřebama za 17 kop 8 gr 4 den, pluh a dvoje brány za 3 kopu 25 gr 3 den.

3 tažní koně za 38 kop 34 gr 2 den,
triletí volek za 10 kop 17 gr 1 den,
1 plemenice za 1 kopu 42 gr 6 den.

Nový hospodář se zavázal o všechny sirotky jak o své vlastní se starat a je svatební vejpravou vypravit. Rápis do knih vložen 12. října 1736.

Dne 1. května 1738 dle starých knih na foliu 20 bedlivě vyšetřeno se nachází že grunt v letech 1736 dne 12. října Jirí Fojt, který sám pořízal v domu Dorotu se 4 sirotky po nebožtíku Pavlovi Byšickém za manželku pojala až do zrostu nejmladšího syna Václava - za 521 kop 50 gr převzal s přidatkem vozu se vším příslušenstvím za 17 kop, pluh a bránu za 3 kopu, 3 tažní koně za 38 kop, 2 krávy za 13 kop, dvouletý vůl za 10 kop, svinni za 1 kopu 24 gr. Mohl chovat 3 tažní koně, 3 krávy, 2 jalovice a 4 svine plemenice. Povinnosti držitele - desátek vinorškemu faráři neodváděl, toliko letník z každé dojné krávy 3 kr ročně, za 2 živé krávy k ráduši vinorškemu po 23 gr 2 den, dobrodanu 46 kr 4 den, úroku vrchnosti o sv. Jirí 2 zl 31 kr, o sv. Havlu 2 zl 31 kr, 10 slepic po 10 kr, císařské kontribuce platil za 12 kop za houž pol. Robotovat potažně skrz celý rok každý týden 2 dny, když bude potřeba i po 4 dnech, v době setí po páru - pěši po sklizení otav až do začátku sebra dělání každý týden po 3 dnech. Když se ale sebra dělat začnou, ihned celý týden až do sklizení otav vycházet povinen jest. Za kteroužto pěši robotu ve žních po smržce 15 dní bez platu, za každý den, co na šetření a vázání tvrdého obili vysoká po 5 kr a na ovsa vázání jen toliko po 4 kr, při obyčejný stravě za kterouž nyní vaření in natura za máslo a mléko všechno dávané bývají, pasirováno jest.

Poněradž Jirí Fojt po v pánu zemřelém

Pavlovi Byšickému pozůstalou vdovu Dorotu sobě
za manželku pojal takto jen do krostu nejmílad-
šího syna Václav Byšický za hospodáře ustano-
ven jest. Proček tedy při dobročestí on Jiřík Fojt
jemu Václavovi Byšickému kase tento grunt podle
předešlé trhové smlouvy se vším příslušenstvím
a povinnostmi za přítomností rychtáře Jiříka
Janáčka a konzela Josefa Šnejdra za 437 kop
33 gr předán byl zápisem z 10. února 1759.

Poničadž Václav Byšický na živnosti pro
dluhy, nemožnost vykonávání robot i jiných po-
vinností, nemohl dále hospodařit, prodal dům
svému tchánovi, který skrze rychtáře vinohradského
Matěje Jindřicha prošacován na 526 rl 16 kr.
Když však bylo shledáno, že na živnosti věří-
mnoho dluhů, byla prodejní cena zvýšena na
644 kop 4 groše. Do pozemkových knih byl
vložen zápis dne 4. února 1788.

**Grunt šestnáctý - chalupa Martina Hřeb-
ky a jiného nového hospodáře Jana Horšeho.
Číslo popisné 32, nové číslo popisné 9.**

Náleží k ní role orné se zahradou při
chalupě ve 4 kusech 3 kopu rášionu. Platí se
úroku při sv. Jiří 30 gr. při sv. Havlu 30 gr. za
slepice po 10 kr - 4 kusy.

Dne 13. února 1676 ujal sobě manželce
a dětem svým chalupu od Martina Hřebky se
vším k ní od starodávna příslušenstvím za 63 kop,
na kteroužto zemini město závdavku snaril si
za zlepšení stavu 3 kopu Jan Horšky.

Dne 12. března 1698 převzal pustou
chalupu za 76 kop Jakub Sokol. Za pusté místo
zaplatil 10 kop, za místo kde chalupa stála 3 kop-
py, za pole a zahradu celkem 33 kopu, za za-
hradku se stromovinou 6 kop, za zlepšení na dia-
lupě Jakubovi Sokolovi 24 kop. Pro těžké časy

žádný rávaldavský nesložil a koupil částky splácel ročně po 3 kopacích při držaných obecních oučtech kačnouc roku 1701. Protože chalupa byla pusta, byla mu kontribuce a robota odpuštěna na 3 léta.

Tak jako v knize gruntovní při Třeborati-
ci v zápisce Jakuba Sokola obmízeno, že tento
Persan s ním dobrovolný frejmark bez nejménší-
ho přidavku udělal, tak také tato chalupa Sokolo-
va se tuto Jakubovi Persanovi pořádně připisuje.
Poněvadž ale Jakub Persan prostředkem smrti &
tohoto světa vykročil, a po nám pozůstala vdova
Dorota Persánka pro sešlost svého věku vůbec
hospodarití nemohila, popouštět tudíž tuto chalupu
svému synu Václavovi Persanovi se vším k ní ná-
ležejícím příslušenstvím, jak jí jeho otec držel
neb držet mohl za 70 kop kápicem z 12. prosin-
ce 1723.

Dne 13. prosince 1730 propousť Václav
Persan svou chalupu velmi sešlou a na spadnutí
za 76 kop Janovi Kožišníkovi. Poněvadž ale před-
chozí držitel mnoho dluhů nadělal, ty byly z koup-
ní částky zaplaceny a on sám nic nedostal.

Dle zápisu ve staré purkrechtní knize na
foliu 225 shledáno, že Jan Kožišník koupil tuto
na stavění velmi sešlou chalupu od Václava Per-
sana za 76 kop. Poli bylo připsáno 16 strychů,
přidavkem dostal 1 vola, 2 krávy, jalovici a dvě
svině. Vinorškému faráři neodvaděl desátek
jen letrník z každé dojné krávy 3 kr. za želez-
nou krávu platil 23 kr 2 den, vrchností platil úrok
neb činži vředy o sv. Jiří a sv. Havlu po 35 kr.
za 2 slepice po 10 kr, císařské kontribuce pla-
til ze 3 kop. Robotní povinnosti - kačnouc od
otav až po sen dělání jest povinen po 3 dnech,
od sen dělání ale až do sklízení všechny otavy celej
týden vycházet, naproti čemuž z vrchinostenské-
ho dělání dnu za každý den na sekání trávy a
obilí 10 kr. na tvrdém obili po 5 kr a na ovsy po

4 kr. též varení na stravu ve řních dostává, jen toliko 15 dní bez platu v času řní se defalcuje. Na hruškání sen a otavy však bez všechny úplatky když potřeba jest, vysílati musí.

Dne 1. března 1760 předešlý hospodář Jan Kořišník, mající přísluhu pokláseneskou, své milostivé vrchnosti se zpronevěřil, pročež dle vrchnostenského dekretu nejen z poklásenství propuštěn, ale i také chalupu opustiti musel, na kteroužto chalupu nový hospodář Jiří Fojt nastoupil v žacovní ceně 60 kop.

(Rukopis 5030 - folio 16).

Dne 2. listopadu 1763, když Jiříka Fojta Pán Boh všemohoucí prostředkem časné smrti z tohoto světa na věčnost povolali ráčil, s povolením úřadu vrchnostenského pojal sobě Josef Černej poručitalem vdovu za manželku se 4 sirotky. K ohledu tohoto opáčená chalupa k dobrému hospodaření a vladnutí až do zrostu pravého dědice Jiříka, svěřena byla Josefově Černému tak, jak takovou remírelí Jiřík Fojt upsanou měl za summu 17 kop. Při živnosti rančián vůz se vším příslušenstvím za 24 zl., pluh a brány za 3 zl. 30 kr. vůl za 27 zl., kráva za 15 zl., prasnice za 7 zl. Dne 2. listopadu 1784, když právní dědic Jiřík Fojt dosáhl plných let, převrhal od svého otce Jiříka chalupu za 70 kop se stejným inventárem.

(Rukopis 5030 - folio 16 - 3 - 10).

Dne 20. května 1820 vida Jiřík Fojt že jako poddaný k panství a držitel oného ve vsi Vinori pod Nrem 32 stojícího a jemu dle knihy purkreduktu náležejícího kontribučněho gruntu, z příčiny množství dětí a na této živnosti zdeřlaných dluhů, dále hospodařiti v stavu není, odstoupil a prodal takovou svému nejstaršímu synu Janu Fojtovi se všemi případnostmi, polem a zahrádou s přidavkem 1 koně, se vším

jarním i ožinném osetím, z kterého nastupující hospodář svému odstupujícímu otci jen této rok každý čtvrtý mandel vydávali má. Grunt šacován na 1000 zl. Polí bylo u živnosti 8 jíter 14 čtv. sáhů, zahrada výměry 1188 čtv. sáhů. Povinnosti držitele k vrchnosti - platili cís. král. daně dle repartice, vrchnosti platili úrok nebo činži ročně 1 zl 30 kr., ruční prací robotovat 156 dní, k vinohradnímu začduší desátek 23 a čtvrt kr., učiteli posuropné z každého druhu obilí jeden snop. Vymíňuje sobě odstupující hospodář při též grunte za sklepem se nacházející pravé místo pro vystavění chaloupky, kterouž on sobě sám postaviti chce, také pro sebe a své budoucí dědice objedlí ranechlává. Po jeho smrti měla připadnouti držiteli gruntu k jeho vlastnímu držení a užívání.

(Rukopis 5047 - folio 21).

Dne 8. dubna 1845 Jan a Anna Fořtovi prodali Václavovi Huttovi z Libně jemu dle knihy kontrakt. Nr II, folio 16 na základě zápisu z 23. května 1810 a svatební smlouvy z 13. listopadu 1810 společně patřící ruštilánní grunt pod Nrem 32 starým ve Vinohři, se vším příslušenstvím, polem výměry 8 jíter 1485 čtv. s., zahrádkou, s ponděláním 4 kusů hovězího dobytka, vozem, pluhem, bran, s forotou slámy, která se při moci vynachází, za mezi sebou dobrovolně ujednanou sumu 1680 zl. Robotu zůstala stejná, jak byla dříve.

(Rukopis 5039 - folio 30).

Od 23. prosince 1851 držel grunt Tomáš Hutt, od 8. dubna 1855 Václav Hutt s manželkou Kateřinou za 3800 zl. Na základě odevzdatí listiny z 6. října 1872 vloženo právo vlastnické na tu to usedlost se vším příslušenstvím v ceně 4400 zl k rukám Josefa Modřanského, dále právo

vlastnické na polovici v ceně 2000 řl k rukám
Antonie Kukovicové, provdané Modřanské.

(Prameny: Hlavní kniha activ a pasiv).

Gruň sedmnáctý - s šenkem Melichiara
Bynkla a nyní nového hospodáře Jana Srba.
Číslo popisné 33, nové číslo popisné 8.

Naleží k němu role orné v 5 kusech - 4
kopky záhonů, zahrada při chalupě s některým vy-
sazencím stromovím. Platí úroku o sv. Jiří 40 gr, o
sv. Havlu 40 gr, za slepice po 10 kr 9 kusů.

Dne 3. února 1676 ujal Jan Srb pro sebe,
manželku i budoucí své po Melichiara Bynklovi
tuto chalupu se vším příslušenstvím za 150 kop gr.
Místo závdavky na chalupu si smrkl za zlepšení
30 kop, zbytek splácel po 3 kopách ročně. Ve starých
purkrechtových knihách bylo poznámenáno,
že za předešlých let na té chalupě pivo šenkovo-
váno bylo a také masní krám tam byl.

Od 12. srpna 1688 převzal chalupu
Šimon Šimek, který ji prodal 5. března 1698 za
115 kop gr Václavovi Lamrovi bez závdavky, jen
s povinností splácat kupní částku po 3 kopách
ročně. Právem dostal nový hospodář při ko-
vaném voru, poloh se železy, brány s hřebíky
habite, vše na polovic s Janem Kuklou k užívání.
Poněvadž Václav Lamr na té chalupě již přede-
šle sešly hospodařiti a napravovali nedíl, ný-
brž nemaje k tomu také žádných prostředků,
ještě ji více spustil, jest z ní svržen a na jeho
místo dosazen Pavel Svatoš - jinak Kříčen rápi-
sem z 30. října 1695.

Poněvadž Alžběta Kříčenová na té sešle
chaloupce dále hospodařiti v stavu nebyla a ne-
maje žádných prostředků ji ještě více spustila,

byla též z chalupy svržena a dne 20. Mai 1708
na ni dosazen za 129 kop Pavel Podlacký.

Léta Páně 1738 dne 1. května, jak stará
knihia purkreditoru na foliu 234 obsírněji ukazuje,
byl jest tuto robotu Urbanskou chalupu na
stavení i v jiném hospodaření velmi pustou Pa-
vel Podlacký po vdově Alžbětě Křtěnové, kterouž-
to v letech 1708 dne 20. Septembra skrz právo
konšelské a povážení kanceláře za summu 109
kop měsíčních provádována a tím opacčněmu
Pavlu Podlackému se vším k ní od starodávna při-
slušenstvím postoupena byla. Na takovou nyněj-
ší hospodař až do využití roku 1737 rozličně vy-
platil, co se jemu tuto k lepšemu vypisuje 81 kop,
ostatních pak 28 kop každoročně po kopači
ještě do důchodu milostivé vrchnosti k doplacení
zůstane, k čemuž tuto pořádný zápis se obno-
vuje na foliu 17. Polí bylo při živnosti 19 strychů
3 větele, ralírada 2 větele. Od dobytku mu pře-
dán 1 tažný vrál, 2 krávy, jalovice a 2 svině
plermenice.

Povinnosti držitele k vrchnosti a faráři-
letníku k každé dojné krávy ročně 3 kr. úroku
vrchnosti o sv. Jiří a sv. Havlu po 47 kr 4 den,
kažslepice po 10 kr. Císařské kontribuce po 4
kopači platit. Robota panská od sklizně otav
až po sena dělání obyčejně po 3 dnech. Když
se ale sena dělati začnou, tedy má celý týden
až do sklizení vycházet. Naproti tomu k důcho-
du vrchnostenského od sekání trávy a obili po
10 kr a na ovsy 4 kr platit dostane. Též ve řních
varení na stravu se pasíruje. Co se týče hirabání
sena, od toho se nic nedává, mimo to také 15 dní
ve řních bez platu vykonávat on povinen jest
a bude.

Léta 1744 dne 15. ledna předstoupil

Pavel Podlacký před knihy purkreditní se zetěm svým Martinem Mikšovským poslušně přednášeje, že ačkoliv tuto chalupu starší dceri Dorotě budoucně popustiti sliboval, má on ještě jednu mladší dceru Annu, kteroužto sobě za manželku Matěj Mikšovský pojál, pro větší k ní lásku takovou chalupu jí Anne s manželem jejím v předešlý summě 109 kop na následující způsob knihami pojištěje a dává, aby on Pavel Podlacký ještě na ty chalupě do jeho libosti hospodářit právo měl. Budoucně ale, když opáčenou chalupu nadepsaným manželum k hospodaření popustili čili bude, tehdy při ní se vyvraždějící stranu zimních roli rasili, též půl vozu s jedním šribětem při ní zanechat chice, aby také starší dcera Dorota z ohledu toho že chalupu nedostane, před jinšimi dědici něco pretenze napřed měla. Tedy otec na tyto chalupě z těch vypacených peněz 17 kop pojistit dává s tím oumystrem, jestli jí podle připovědi jeho jednu krávu jako jinším dcerám dátí mocí bude, aby se dle dobrého uznání z těch 17 kop snazily a jiné tolíko ostatní peníze složiti daly. Uznávajíc vrchnost jeho sdělení za spravedlivé, vložila rápis do pozemkových knih.

Dne 1. června 1763 poněvadž Boh všechnoucí hospodáře Matěje Mikšovského z tohoto světa pryč odvolal a po něm pokřistalou vdovu též na věčnost povolati růčil a po nich pokřistali 4 malí sirotci skrz nedospělá léta tuto chalupu držet nemohli, pročež z příčiny té se tato chalupa Václavu Janatkoví ka summu 109 kop připisuje.

Dne 20. března 1802 prodal Václav Janatka s vůlí a vědomím své manželky Barbory svou od roku 1763 po Matějovi Mikšov-

ském převratou živnost ve vsi Vinoři pod Nřem
33 síturýrovanou. S přidavkem vozu, bran a
pluhu ji postoupil Vojtěchovi Jvrdýmu za 1580
zlatých. Polí bylo při ní 13 jiter 1396 čtv. sáhů,
rahíradla 208 čtv. sáhů. Povinnosti držitele - cís.
král. daně dle repartice, úrok vrchnosti ročně
2 zl 3 a půl kr., ruční práce ročně 156 dní, pří-
spěvek učiteli po 1 snopu žita, pšenice a ječme-
na.

(Rukopis 3058 - folio 17/1-11).

Dne 4. června 1817 Vojtěch Jvrdý prodal
Josefově Nekolnýmu svou ve vsi Vinoři pod Nř. 33
ležící kontribučenskou živnost se vším k ní pří-
slušenstvím, domovním stavením, se vším zasedlým
obilím, rahíradly 3039 čtv. s., s ponecháním 1 koně,
vozu, pluhu a 2 bran za 3750 zl. Kupující hodo-
vě složil 1500 zlatých, zbytek byl použit na za-
placení dluhů.

(Rukopis 5047).

Dne 4. září 1819 Josef Nekolný s man-
želkou Barborou prodal jejich kontribučenskou
živnost Václavovi Černému z Velkých Popovic
za 2200 zl., na kterouž částku složil kupující
jen 962 zl., ze zbytku se platily dluhy. Kupující
manžele se zavázali všechny vrchnostenské
povinnosti vybejvat, též i vejminek pro Vojtěcha
Jvrdého, jak je uvedeno na fol. 44. Poněvadž
obě strany v rozepři skrže jedny brány a kámen
na dvoře vyrovnaný, asi 3 sáhy obsahující - to
se zavazuje Josef Nekolný manželům Černým
navrátit, též i ten kámen při živnosti ponechat.

(Rukopis 5047 - folio 61).

Dne 18. května 1820 Václav Černý s
manželkou Mandálenou předstoupili před kan-
celář vrchnostenskou a přednesli, že oni jejich
ve Vinoři ležící kontribuční živnost Nř. 33 se
vším k ní od starodávna příslušenstvím, jak ji

sami užívali, neb užívat právo měli, s přidavkem jednoho vozu, pluhu a bran s bidelcem, jedním párem koní se vším nádobím a 3 prasaty za 2320 zl prodávají Josefově Píčovi z Tříic, panství brandýského. Nový hospodář se zaváhal vybejvali a vydávali dřívějšímu držiteli dle gruntoní knihy fol. 48 jeho vejminek.

(Rukopis 5047 - folio 63/64).

Dne 14. června 1825 Anna, ovdovělá Píčová odstoupila z příčiny jejího starého, již sešlého věku jí vlastně přináležející gruntoní chalupu se vším inventárem a dobytkem svému synovi Josefově Píčovi za 2011 zl. Poli bylo při chalupě 13 jíter 1379 čtv. s., ink 308 čtv. s. Povinnosti držitele gruntu - platili cís. král. daně, vrchnosti robotovat 156 dní ročně, učitelům odvádět posuropné.

Dne 4. dubna 1830 Josef Píč se svolením své manželky prodal Antonínu Bradáčkovi svou živnost se vším příslušenstvím, jak on jí sám a jeho předkové drželi a užívali, za 1240 zl., na kteroužto summu kupující složil hned při zakápisu do knihy jen 120 zlatých. Zbytek zůstal na zaopatření dluhů. Prodávající byl povinen ode dne zakápisu ve 14 dnech se z chalupy vystěhovat. Přidavkem dostal kupující nějaké obily, víz, pluh, brány, trakář, pustinku, řezací stolici, kopáč, motýku, konev, šebrinky, škopack, žlaby a šebrík, který se v chlivě nachází, 1 svini se šesti prasaty, truhlik na písek, škopack, koryto a všechny hnízdy a slámu.

Dne 18. Septembris prodal Antonín Leopold Bradáček živnost Nr 33 Josefově Guttlebenovi a jeho manželce Marii, rozené

Willimové za 1560 zl. (Rukopis 5047 - folio 82).

Dne 19. února 1840 koupil živnost od Josefa a Marie Guttlebenových Tomáš Schebeck za 3300 zl. (Rukopis 5039 - folio 131).

Na základě postupní listiny vystavenej od manželů Tomáše a Mandaleny Šebkoviči jako odstupujících se strany jedné a Josefem Šebkem, co nastupujícím se stranu druhé z 31. ledna se jemu připisuje v ceně 2234 zl. Zápisem z 31. prosince 1878 vloženo právo vlastnické a vlastnost té živnosti Josefa Šebka v ceně 6197 zl k ruce Joseffy Šebkové.

Prameny: Hlavní kniha aktiv a pasiv - rukopis 3057.

Kovárna - číslo popisné 2

Dne 29. Septembris 1768, poněvadž Jan Klimeš prostředkem časné smrti z tohoto světa vykročil a na smrtevné posteli svou od milostivé vrchnosti za 155 zl zakoupenou kovárnou na ten způsob odkázal, aby on po sobě běžící tři léta poruštalý manželce a vdově po Janovi Klimešovi třetí peníz a díla dával a ona naproti tomu zase do řemesla třetí díl vložila. Pak aby opáčený Jan Mašek ty od nebožtíka na kovárnu zaplacených 77 zl 30 kr. když se potřebovat bude, totiž Barborě 25 zl, Marianě 25 zl, Kateřině 10 zl a 17 zl 30 kr vdově Klimešové na jednu složil, ostatně ale ještě nesložených 77 zl 30 kr do důchodu milostivé vrchnosti zaprvil. Uznanávaje vrchnostenský úřad, že by poslední vůle a žádost Jana Klimeše slušná byla, připisuje se tuto Janu Maškovi, manželce a dětem s tím doložením a

podmínkou, aby nový hospodář kovární v pořádku držel, práce vždy dobré zhotovoval a udělal a kdyby se stalo mělo, že on, nebo jeho děti neb dědici kovární prodat cítele, vrchnost právo prvního kupce sobě vyhlašuje.

(Rukopis 5052 - folio 107).

Dle právního protokolu ze dne 18. února 1796 na listu 121 Jan Mašek, kovář vinohradský, předstoupil před včelnostenský úřad a přednesl, že pro neduživost a vysoký věk svou omu ve Vinohrádech pod Nr domu 2. zakupenou kovárnou svému synu též mistru kovářskému Františkovi Maškovi v umluvené ceně 500 zl na dědično postoupil s tou vejminkou, aby se syn se svým otcem o riziku dělil. V případě však, kdyby otec již pracovali nemohl, že syn jeho bude povinen jej žít a žádat. Kupní částku rozdělil otec mezi svých 5 dětí. Povinnosti držitele kovárny - platili cís. královské daně jakéhokoliv jména, vrchnost ročně nájem z kovárny 5 zl k sv. Janu, též tolík k sv. Havlu. Rucní práci robotovat 13 dní. Když syn František Mašek se všem od otce určenými vejminkami spokojen byl se prohlásil, vložen byl mu zápis na kovární do poremkových knih pod datum 20. února 1796. (Rukopis 5053 - folio 29)

Dne 10. července 1820 stala se mezi Františkem Maškem, mistrem kovářským z Vinohrad a jeho synem též Františkem Maškem smlouva taková: Nádřečený otec František Mašek nemohl skrze seslý věk práce kovářské zastávat, svou ve vsi Vinohrádech mající kovárnou pod Nr popsaní 2, se vším kovářským uářadím a k učmu potřebami, jak on vše tu má a držel, svému synovi postupuje za 400 zl. Kupující složil hotově 360 zl, zbytek si ponechal pro další potřebu.

(Rukopis 5053 - folio 21).

Obecní pastouška - číslo popisné 13.

Dne 18. května 1798 koupil Jan Antonín s povolením vrchnostenské kanceláře od vinoršské obce tu pod číslem 13 na obecném místě stojící chalupu - pastoušku za 75 zl. Obec mu ji prodala proto, že za obydlí svého obecního pastýře jinou chalupu, totiž od vdovy Doroty Janatkové ve vsi Vinori pod Nrem 51 na vrchnostenském gruntu stojící, koupila - jež obsahuje délky 6 3/6 sáhů, šířky 2 sáhy a půl střevice, též zahrada 8 sáhů. Z chalupky musel držitel platit vrchnosti úrok 2 zl 20 kr. robotovat 13 dní pěší praci, posílky z jedné do druhé vsi konat, bez odporni i ostatní práce jako jiní podruži vykonávat. Chalupa byla vložena do knihy 28. března 1806.

(Rukopis 3050 - folio 314).

V roce 1897 prodala obec tuto obecní pastoušku Václavu Reichelovi za 1000 korun. S největší pravděpodobností jde o stavění na místě nynějšího popisného čísla 51 - u Sixtu.

Panskéj mlejnec pod podsadním vinor- ským rybníkem stojící. Popisné číslo 44.

Léta Páně 1749 dne 24. dubna na poníženou žádost vlastního tehdejšího mlynáře valdštejnského Matěje Sylaby, jemuž tento mlejn s jedním složením, celým stavením a kouskem pole pod 3 věrtele vejseku vedle strouhy a břehu ležící, spolu s kouskem trávníku pod 1 kopku sena dědičně zaprodán byti měl podle vrchnostenského dekretu s datem ve Švihově dne 20. Septembra 1748. Poněvadž ale pravený Jan Sylaba mezi tím prostředkem časné smrti z tohoto světa povolán byl, pročež vejš opáčený

mlejn jeho otcí Matějovi tímto právem koupeckým
k dědičnému užívání za summu 25 zl rejských
zachován jest. Při tom bude mít pravený drží-
tel tohoto mlejna z důchodu milostivé vrchnosti
od každého mletí panského sladu na várku 24 kr
pence, z pivovaru souděk piva Marka - tak ře-
čeného, 10 pinek držíc pasirování. Náproti če-
muž mlejn panský sladovní vřadycky v dobrém
stavu zachovávat a tu všechnu drobnou správu
k němu pořinálešet. Jež také vřadycky jej dobrě
rychlitovat. Kdyby nějakou velkou správu potřebo-
val, tehdy takovou mít časné oznamití má tak-
aby co by komu scházelo, se opatřiti mohlo, jakž
také ten vejs pravený rybník podsadnický, z
toho voda ke mlejnu běží, nikdy vykazovanou
míru pod skutečnou pokutu od vody vztahovat
se opovážit nemá z obzvláštější příčiny, poně-
vadž ten rybník skromný rozchod neb chobot
má, takže ryba z ohledu toho také špatnou
pastvu mít může. Lidem, kteří k němu s meli-
vem přijedou, bedlivě sloužili, od panské čeledi
jako i mlátců řádné obilí bud' jakékoli nikdy
nepřijímati. Kdyby přes čas pravený mlejnec
nynější držitel neb dědicové jeho do jiných ru-
kou odprodali měli, tedy pokázdí milostivá vrch-
nost první právo kupce si zanechává.

Při tomto panském mleinci je jedno slo-
žení a jedna stoupa a stavení chatrné. Jež kon-
sek role vedle strousy pod 3 věrtele, jakž také
kousek trávníku pod 1 kopku scna se vymachává,
kterýž nyní mlynáři círčovskému pod roční čin-
ži 15 zl, poněvadž nad ním ležící rybník strha-
nej a k vyvážení zanechán byl. Když ale ted'
pravený rybník zase spravený a vodu mít bude,
tehdy předešlá činža z takového mlejna k placení

přijde jiná, totíž 39 zl 40 kr.

(Rukopis 5052 - folio 83).

Léta Páně 1760 dne 24. dubna kterak roku 1747 Matěj Sylaba panský mlyn valchovský za 400 zl zakoupil takový též skutečně zaplatil napotom jej svému synu Josefovovi Sylabovi dědicně odevzdal. Mezi tím se přihodilo, že ee své vrchnosti zpronevěřil, tak tedy ten mlejn valchovský s jedním složením a jednou stonou se svým švagrem zhandloval a zhandlovat musil, takře budoucně žádnou pretensi požadovat nemůže. A tak dne 24. dubna 1760 Josef Sylaba zhandloval mlejneč s Františkem Všeckou v šacuňku 250 zl, pod podsadním vinařským rybníkem stojící. Z téhož mlejnu byl povinen skladati ročně nájem vždy o sv. Havlu 19 zl 20 kr a o sv. Jiří 19 zl 20 kr. Přitom bude mít na starosti panský slad ve Kbelu. (Rukopis 5052 - folio 91).

Měl jest on František Všecká nadřečený mlejn od milostivé vrchnosti za 400 zl zakoupený až do své smrti v držení a vladnutí svému, při kterém novou stodolu s jedním sklepem vystavěl, pak strop na latě vyhotoviti nechal, pročež z ohledu a nákladu téhož mlejna takovej za 600 zl sobě řacoval. Při rozmlnožení pak ale nemoce a své chlumavosti dle křsařství a zdravého ještě rozumu svého, mlejn tento staršímu synu Františkovi Všeckovi v tej summe 600 zl dědicně odkázal, kteroužto napotom summu otec synu Františkovi k jeho náležitému zapravení rozpsal. Totíž pro sebe zanechal si otec 200 zl, Františkovi synu staršímu jakožto hospodáři 200 zl a Josefově mladšímu synu též 200 zl.

Dne 9. května 1805 postoupila vdova Marie Roztocilová, nyní provdaná Mašková, též

její dcera, provdaná Šmajdrová, ten ve vsi Vinorůj
 № 44 po Josefovi Rostocilovi požádalý pod
 podzadním rybníkem stojící mlýn a ostatní k
 tomu mlejnmu patřící nářadí a zahrádku, který
 dle narovnání jím, též synu Václavovi Rostocilovo-
 vi patřili mā, jakožto prvním dědicům v ceně
 4000 zl. Povinnosti nového držitele - do vrchno-
 stenského důchodu platit o sv. Havlu a sv. Jiří po
 19 rčl 30 kr a daně 39 zl za ten od milostivé vrch-
 nosti vedle mlejnské strousky od rybníka dolší
 ke mlejnmu dědičné obdržený břeh, který v sobě
 90 čtv. sáhů vymáší, vrchnosti platit 1 zl. Mlýn
 pod svou starostí mít, v něm všechnen slad napro-
 ti obecní mince 10 pínet a každoucenní 24 kr platit
 s panskýma volna do mlejna odvésti musí. Kdy-
 by ale správy na mlejně zapotřebí bylo, to musí
 na panské kanceláři ihned ohlášiti, rybník při
 jeho mlejně pod pokutou deseti říšských tolarů
 nestashovat, pansem čeládku i jiné círī lidi
 vřdy s melivem ochotně odbejvat, v noci dove-
 zené obilí od nikoho nepřebírat. Ryb chytání
 v rybníce se vystříhat, ani s flinton někam cho-
 dit, neb kdyby přistřížen byl, může i mlejna
 zhaben být. Při tom se obzvláště vyhiražuje, že
 kdyby mlýn tento v círī ruce prodán byti měl,
 milostivá vrchnost předním kupcem byti má.
 Svému pastornímu otci a své matce až do je-
 jich smrti jménem vejminku každoročně 30 rčl
 vyplácat 2 strychy ječmena a 2 str. žita ve dvou
 hruštách vydávat, jeden díl o sv. Jiří, druhý o
 sv. Havlu. Anna, manželka Václava Rostocila
 přinesla do mlýna věnem 1000 rčl, 2 knány, 3 ovce,
 verškosten, rozličné nádoby od cejnu za 200 rčl,
 od mědi za 13 rčl, 9 kusů peřin a k tomu povla-
 ky za 15 rčl. Celkem činil její přínos do mlejna
 1312 rčl, který si dala ve mlejně knihovně za-

jistit.

(Rukopis 5053 - folio 87).

Dne 19. prosince 1810 prodal Václav Roztočil s manželkou Annou ten svůj mlejn № 44 o jednom stožení s jednou stoupou Tomáši Žichovi za 3500 zl. Od něho koupil mlejn 27. května 1811 Václav Šťastný za 11.220 zl.

(Rukopis 5053 - folio 147).

Dne 22. února 1822 dle projednané pozůstalosti po zemřelém Josefově Urbanovi pozůstala vdova Anna Urbanová si dala připsati polovici mlejna s podmínkou, že vyplatí svým dětem 3000 zl. Vdova se provdala za Josefa vlastního syna Václava Hanzíka z Dřevčic, který pravenou summu kupní stožil pro Urbanovské děti do sirotčí pokladny vinohradského panství a převzal mlýn, označený číslem popisným 10.

(Rukopis 5052 - folio 34).

Dne 28. dubna 1828 Josef a Anna Hanzíkové prodali ten mlýn № 10 tak zvaný Valchovský za 2000 zl Vojtěchovi Hloupymu a jeho manželce Eleonore. (Rukopis 5046 - folio 9).

Od manželů Václava a Ann Brodských převzal mlýn za 3450 zl Václav Brdlík pro svého syna Josefa Brdlíka, jemuž vložen do knihy 3. června 1829. (Rukopis 5046).

Dne 1. Septembri 1847 žádal Karel Charvát o zapsání jeho vlastního mlejna do pozemkových knih, který koupil od Antonína Brejchla za 2293 zl.

(Rukopis 5020 - folio 249).

Pekárna - číslo popisné 36, nové čís. pop. 5

Dne 5. srpna 1817 Josef Kalina prodal Janovi Nekolnýmu z Předletic ve vsi Vinoři pod Nr 36 ležící chaloupku, jak ji sám užíval nebo užívat mohl za 165 zlatých. Jan Nekolný mu zase prodal svou chalupu ve vsi Předletici Nr 23 v ceně 800 zl. Rozdil ceny použil Jan Nekolný na zaplacení dluhu. Nový držitel byl povinen poskytnout otci Josefa Kaliny být až do jeho smrti. (Rukopis 5047 - folio 43).

Dle prvnějšího zápisu z 13. srpna 1848 ujal František Dousha od manželů Václava a Anny Černých chalupu tak zvanou pekárnu pod Nr 36 ve Vinoři za 950 zl a že tu celou cenu dosavade vyplatil, tak se kvitancemi vyskázel, dosavade ale žádají zápis na ni neměl. Dále uvedl, že tu chalupu Václav a Mandalena Černých od Františka Janouška a ten František Janoušek zase od Jana Nekolnýho odkoupil. Však ani ani kontrakt na tuto chalupu nebo pekárnu neužávřeli a jenom Jan Nekolný dle knihy gruňtomí Nr II folio 42 jako knižovní držitel předepečán jest. Poněvadž Jan Nekolný se vyjádřil že k folio prodeje odstoupí, tak se ta celá chalupa pod Nr 36 ve Vinoři Františku Dousovi se vším průvem připisuje za 950 zlatých s podmínkou, že bude ročně 13 dní pěší robotou pracovat a do vrchnostenského důchodu bude jménem činže platiti 1 zl 10 kr.

(Rukopis 5030 - folio 304).

Dne 26. února 1851 odstoupil, předal a odevzdal František Dousa ten jemu dle knihy kontraktu Nr II folio 7 vlastně přináležející v obci Vinoři pod Nr 5 domek nazvaný pekárna

se všemi právy a povinnostmi svému synu Václavovi Doušovi a jeho manželce Anně za 280 zl.

(Rukopis 5039 - folio 358).

Dne 30. června 1863 na základě odvzadací listiny litera A na pozůstalost Anny Doušové dňo v Karlíně z 20. srpna 1859 ukládá se právo vlastnické Josefu Doušovi na polovici domku № 36 ve Vinohráře v ceně 140 Kč. Na základě odvzadací listiny z 13. července 1878 vloženo právo vlastnické na Václava Douša a polovici pro Marii Doušovou, když před tím na základě odvzadací listiny na pozůstalost Josefa Douší z 5. května 1862 vloženo vlastnické právo na domek № 36 v ceně 600 Kč Václavovi Doušovi a jeho manželce Marii.

Prameny: Knihy aktiv a pasiv

Pekárna - číslo popisné 76, nové čís. pop. 76

Dne 18. února 1833 Václav Červenka s manželkou Kateřinou prodali Janovi Fetterovi a jeho manželce Veronice jejich dle knihy kontraktu obce vinohradské № II folio 104 a dle kontraktu z 8. června 1831 jím připadlou pod № 76 v obci vinohradské u silnice dlouho prázdnou po bořenou chalupu se vším příslušenstvím a vše-mi případnostmi za 680 zlatých.

(Rukopis 5039 - folio 41).

Dne 4. prosince 1841 Václav Pabyčenský s manželkou Dorotou z Vinohr v zastoupení jejich dcery Marie jakožto nevěsty ustanovili její sňatek s Janem Chivalou, pekarškým mistrem z Byšic. Otec nevěsty postoupil novým manželům jemu dle gruntovní knihy № II folio 352 dle kontraktu od 3. ledna 1834 vlastně

patřící pod Nr popsaní ležící pekárnou, totič domek s pekařským právem, s tou k ní patřící zahrádkou za 260 zl, z nichž nový držitel složil 240 zl, které neveste odvedeny až po řních. Povinnosti držitele - platit vrchnost 35 kr, robotovat 13 dní pěší prací, že zahrádky platit 2 zl a vykonávat posilky z jedné obce do druhé. (Rukopis 5039 - folio 140.)

Od 29. listopadu 1869 vloženo právo vlastnosti k tomu domu se zahrádkou v ceně 600 zlatých Josefovi Chválovi.

Od 4. října 1872 přeloženo vlastnictví k pekárně v ceně 1070 zl na Jana Manna a jeho manželku Annu.

Prameny: Hlavní kniha aktiv a pasiv

Hospoda - číslo popisné 43

Roku 1780 držel hospodu Leopold Výhnanek. Dne 11. srpna 1819 propachtoval Václav Roztočil onu jemu vlastně přináležející hospodu pod Nr popsaní 43 s onou k téj samé patřící zahrádkou, s masním krámem a se vším ostatním stavením Josefovi Hrabětovi na 6 po sobě běžících let, to jest od sv. Jana 1819 až do sv. Jakuba 1825 za roční pacht 900 zl. Naproti tomu Josef Hrabě se kvázuje, že on bude z hospody platit ročně nájem 80 zl, z 12 strychů polí 24 kr, z masného krámu ročně 20 zlatých. Václav Roztočil zanechal novému nájemci vůz, pluh a brány s podmínkou, že tyto věci po skončení pachtu zase jemu odvede. Dále mu zanechal všechno dřevěné nádobi a nářadí. Co se týče vejmínskáře Leopolda Výhnan-

ka, vyhrazuje se pro něho v tej hospodě jeden pokojíček s kouskem hráry, který po smrti vejminkáře pachtýři připadne.

Poněvadž ten nadřečený masný krám již v pachtu stojí a svou platnost až do Václavonac 1820 mít má, tedy naproti tomu k vyhradě se postupuje, že hospodu i masný krám bude moct až do 2. února 1826 bez vší náhrady užívat.

Dne 4. července 1820 Václav Rostocil ze Cvrčovic s manželkou Annou s přistupem otce Leopolda Vyhnánská prodali tu jím podle protokolu z 29. dubna 1819 od otce a tchána Leopolda Vyhnánská do vlastnosti odstoupenou, jemu dle dominikální knihy panství Vinoře Nro 58 vlastně připsanou dominikální hospodu pod Nro 43 ve vsi Vinoři se vším příslušenstvím Petrovi Karouškovi a jeho manželce Marii, téhož času pachtýři dvorecké hospody na mělnickém panství za umluvenou summu 12.000 zlatých. Poněvadž ale při vystoupcích z pachtu Josefa Hraběte pronajaté grunty při hospodě nezasety byly, prodávající manžele se tuto vážou 10 strychů ozimního obilí jím vydali.

Rustikální hospoda - číslo popisné 42, nové číslo popisné 78

Nadpravený otec Václav Švestka postoupil svému synovi Antonínovi Švestkovi, jakozto právnímu dědici a jeho manželce Katerině pod Nrem 42 mající sedlskou usedlost se vším pravem a spravedlnosti se všemi k jorinálezejicími poli a zahradou, se vším domovním a hospodářským stavením, s dvouma koňma, s prvním

dvoletým hřibětem, s 10 kusy skočového dobytka a 6 kusy hovězího dobytka, se 2 pluhů a 4 branami, s jednou truhilou za 2494 zlatých. Nový držitel složil 1597 zl 28 kr. ze zbytku se musely zaplatit dluhy, vězící na živnosti. Poli bylo při gruntu 31 jiter 354 čtv. sáhů, zahrada 1 jítro 458 čtv. s. Povinnosti držitele k vrchnosti - platili daně dle repartice, počátní robotou pracovat ročně s třemi koňmi 156 dní, ruční práci 26 dní, do vrchnostenského důchodu 6 zl. k ráduší 1 zl 13 kr., faráři po věteli ovesa, žita a ječmena.

Poněadž syn František Švestka na vojně jest a již dávny čas o něm se neví, tedy se soudí, že více živ nebudě, pročež ustanovil odstupující otec Martin Švestka, že kdyby jeho smrt úmrtním listem doložena byla, tak jeho 200 zl na živnosti váznoucí podělí držitel gruntu Antonín Švestka z ohledu toho, že na živnosti je zapotřebí mnoho oprav a proto jemu za vlastní případnou mají. Zápis z 12. listopadu 1813.

(Rukopis 5047 - folio 40-41).

V následku protokolu stran vyjednání poruštalosti Antonína Švestky z 27. prosince 1845 zavedeného, jeho mohovitost s přihlášením dědiců na ráckladě křesťti Antonína Švestky převzala vdova Katerina s podmínkou, že vyplatí svým dětem podíly po 100 zlatých. Dne 20. února 1845 Antonín Švestka odstoupil své manželce Katerině Švestkové a tímto zápisem skutečně odvezdal jeho dle knihy gruntovní II. folio 40 vlastně patřící polovici rustikální hospody Nr. popsání 42 v obci Vinorci společně s polovicí všech k živnosti přikoupených gruntu 3 jitra 752 čtv. sáhů a 1 jítro 452 čtv. s. zahrady, s hospodářským i domovním náradím, stavením,

dobytkem, forotama, se vším právem a příslušenstvím i břemeny za 1200 zlatých stříbrné mince.
 (Rukopis 5039 - folio 192).

Dle 8. července 1846 prodala Katerína Švestková tu ji dle knihy kontraktní II/40 a 42 ve Vinohrádské vlastně přináležející rustikální živnost pod Nr 42 a 31 jíter 752 čtv. s. polí, 1 jítro 451 čtv. sáh krahulek s jedním pluhem, párem koní s kšíram, vokem se vším k němu příslušenstvím, 2 lopaty, řezací stolici, 3 cepy, 2 hrábečky, 3 vidle, 3 dřevěné konve jím přidala, též celý sklizniček, tak jak živnost sama užívala a právo užívat měla - Václavovi Halíkovi a jeho manželce Anně z Jenštejna za dobré mezi sebou umluvenou sumu 6410 zl. Knihovní dluhy činily 1457 zl 61 kr.
 (Rukopis 5039 - folio 225).

Dne 20. října 1857 dle trhové smlouvy uzavřené mezi Václavem Halíkem co prodávajícím a Annou Halíkovou co kupující, přešla polovice domu na Annu Halíkovou za 3200 zl.

Od ní koupil živnost dne 24. února 1863 za 1800 zlatých Josef Švarz.

Prameny: Hlavní kniha aktiv a pasív

Drnová chalupa číslo popisné 58

Dne 30. listopadu 1823 přepouští a docela popustil Matěj Machač tu jemu dle staré knihy folio 28 přináležející pod Nr 58 ležící drnovou chaloupu svému synovi Josefovi Machačovi k jeho budoucímu vlastnictví a užívání za 118 zlatých. Nastupující syn byl povinen svého odstupujícího otce pondělati v bytě až do jeho smrti. Dále byl povinen platit cí. královské daně,

do dřichodu vrchlosti platili úrok neb činži 1 zl/10 kr. robotovat pěší prací 13 dní a vykonávat posilky z jedné obce do druhé jako ostatní podnikci. Josef Machač zemřel 11. července 1857, jeho manželka Anna 18. Augusty 1873. Domek pře-vezal 25. května 1875 syn František Machač.

Závěr kapitoly

Atmosféra feudálního Vinohrada na nás působí ve srovnání s přítomnosti. Naše i příští generace by měly znát, jak těžko v těch dobách lidé žili, siluboké sociální rozdíly i lidovou tvorbou, jež kontrastovaly s životem pánského sídla a diametrálně kontrastují s dneškem.

Trojpolní systém hospodaření, obvyklý u nás po celý feudalismus a přetravávající až do r. 1848 zanikl pozvolna v letech 1860-70. Základ se na oscilujícím postupu - úbor, osim, jár. Pozemky v obci byly rozděleny do tří stran. Každá strana byla oseta stejnou obilninou, nebo ponechána úborem tak aby byla umožněna pastva dobytka na velké ploše.

Technický vývoj šel koupředu pomalu, zvláště u malých usedlostí. Dlouho se zde pracovalo bez pomoci strojů pouze rukama. Obilí se řálo srpy, později kosami, vložalo ručně do snopů povříslý a stavělo se na poli do mandlu, nebo „panáku“. Po vyschnutí se obilí svářelo do stodol. Jeprve v zimě se mlátilo cejpy. Rozestřelo se ve stodole na mláte (zdušaná žlutá siliva) ve dvou řadách klasu k sobě. Podle počtu mlátců se mlátilo ve skupinách po třech, čtyřech, až dvaceti mlátcích. Zachovával se rytmus úderů cejpů. Po vymláčení se obilí shrnulo

na hromadu, postupně se dávalo na síť, zvaná řitice a za větru se přesypávalo, aby se vycistilo od plev. Bohatší hospodáři používali později tak zvaného „žentouru“. Tímto žentourem poháněli jednoduchý stroj tím způsobem, že zapříšený kůň, či jiné tažné dobytce chodilo dokola a tahlo oj-smršující opačným koncem do středu kola, které chůzí opisovalo. Pohyb oje se prováděl na mlátiči, či jiný stroj. K čísťení obilí používali tak zvaného „fukaru“. Byl to ruční mlýnek uvařený do pohybu dvěma koly na společné ose, opatřenými kliky. Koly museli otáčet dva lidé.

Obydlí chalupníků - chalupa, bylo pro nás kraj nejtypičtějším projevem lidového stavitelství. Trojdlný komorový domek byl charakteristický pro každou středočeskou vesnici, tedy i pro vesnice naši. Rozdělení jízba - sín - komora bylo důsledkem dodržování. Stavba byla roubena z trámu nebo „trhanic“ - stojaných mohutných dubových kmenů. V létě se drobné práce prováděly venku před chalupou pod značně předsunutým štítem, někdy podepřeným sloupy. Bedničný štit se zkrásloval zejména na bohatších usedlostech již v 18. století klasovitě skládanou lomenicí, výškově členěnou, často s malým kuželkovým kabřincem (stříškou) ve vrcholu. Stavby bývaly kryty slaměnými dosky. Poslední zbytky těchto staveb dorazily s majitelem, již neobývanými a prázdnými, nebo změnily svůj charakter přestavbou. V naší obci se ze 17 usedlostí v původní podobě nezachovalo nic, ke škodě věci. Tinde zachované stavby (například v národopisném

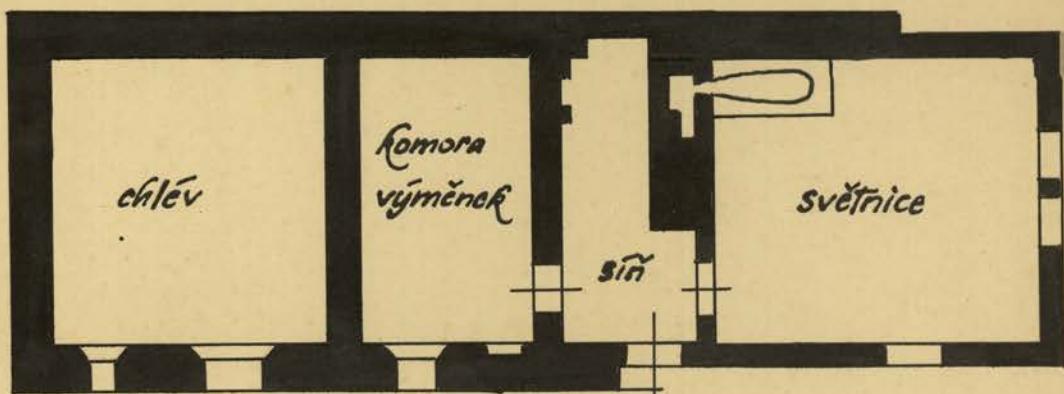
muzen v Přerově n. Lab.) svědčí o důmyslu a znalosti řemesla jejich tvůrců a o jejich výtvarné citlivosti. Na základě těchto památek archivních materiálů a vyprávění pamětníků můžeme si utvořit představu o vzhledu vesnice a její dřívější podobě.

U každé chalupy stávaly stávaly příslušné hospodářské budovy. Byla to stodola, špýchiárek, menší chlévy a kůlny. Stodoly s obdélníkovým půdorysem byly dřevěné, s doškovou střechou, prostorem odpovídající výměře polnosti. Stávaly samostatně, aby byly ochráněny před případným požárem. Špýchiárek vždy bytelně stavěný, stával rovněž z bezpečnostních důvodů samostatně. Byval z masivních trámu, roubený, často s ozdobnou pavláčí a malým štítem. Někdy však jeho funkci přejímalá místnost, zvaná špýchar, situovaná mezi komorou a chlévem v areálu budovy.

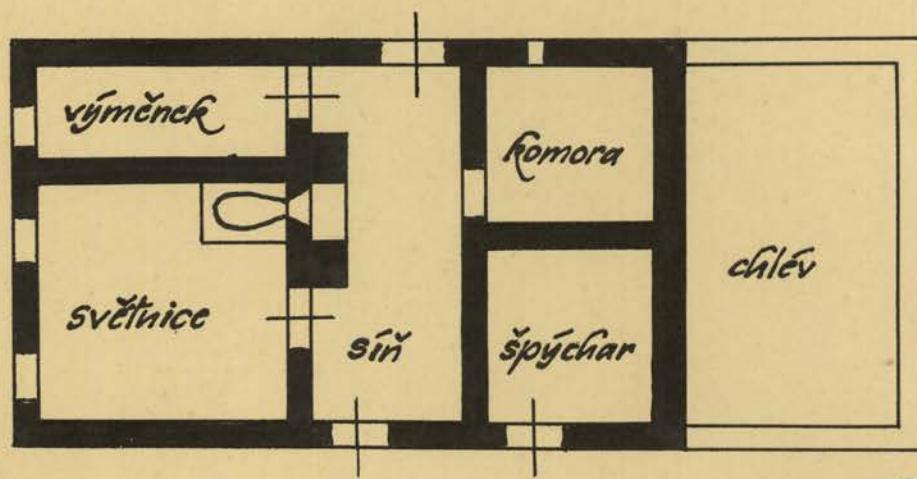
Výjimečně nebyly ani případy, kdy oba typy existovaly současně. Uspořádání těchto objektů bylo ustálené. Půdorys tvoril podkovu, otevřenou k silnici. Její jednu stranu tvorilo obytné stavení s chlévem, na protilehlé straně stál špýchiárek s pomocnými hospodářskými budovami a stodola podkovu uzavírala. Celý objekt byl oplocen a uzavřen jednoduchými vrati s branou.

Ve druhé polovině 19. století se vyhřánila vrstva bohatých sedláčů následkem rozšíření nových plodin, zejména cukrovky, což se projektilo i ve vesnické architektuře. Místo dřevěných usedlostí vznikají zděné členité statky. Smysl pro zdobnost se zde uplatňoval na ozdobných vjezdech, zvaných „barokních“

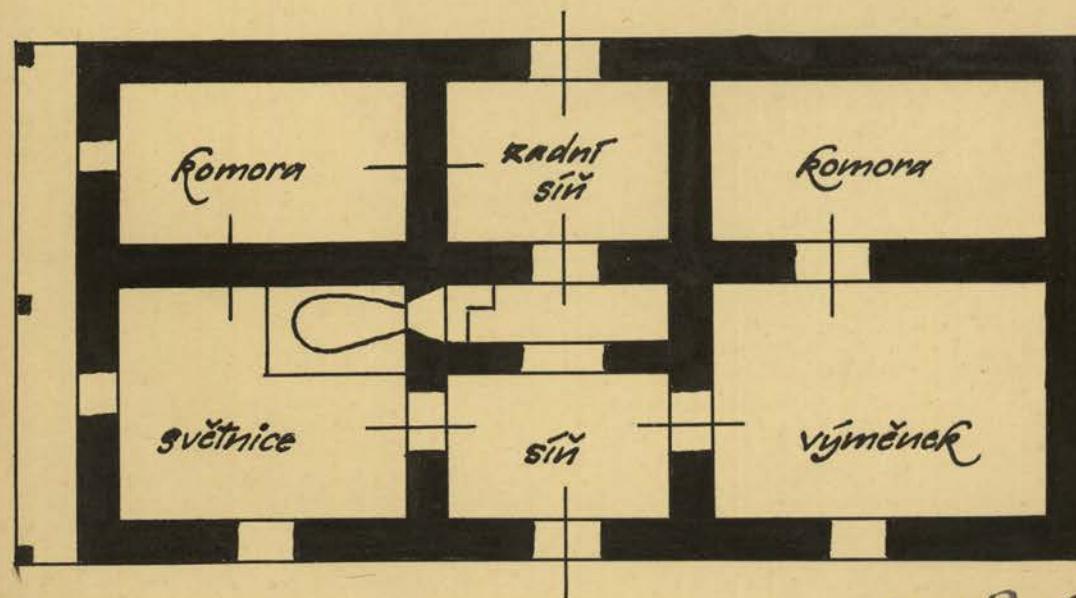
Typické půdorysy selských stavení

z roku 1785

z roku 1766

z roku 1820

